

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิชาภูมิสถาปัตย์

บทเรียนการสอนวิชาชุดक्रमมูลทางไปรษณีย์

ของครูสุภา พ.ศ. ๒๔๙๗

วิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์

คณะอาจารย์

๑. นายชวน อังสุละโยธิน
๒. นางสาวนา คำทอง
๓. นางสาวจิตชม กาญจนโชติ

บทเรียนการล่อนวิชาชุดक्रमูลทางไปรษณีย์

ของครูสุภา พศ. ๒๔๙๗

วิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์

บทเรียนที่ ๒๕

ประวัติศาสตร์ทั่วไป (ต่อ)

ตอน ๓-การพบดินแดนใหม่และการสำรวจ

บทที่ ๑

โลกสมัยโบราณ

ได้กล่าวมาแล้วว่า มนุษย์ได้เริ่มกระจายไปตามส่วนต่าง ๆ ของโลกในระยะเวลาประมาณห้าหมื่นปีมาแล้วนี้ เพิ่งจะได้รู้จักอยู่เป็นหลักฐาน แบ่งเป็นชาติ เป็นประเทศ มีหัวหน้าทำการปกครอง ในราวยุคหินใหม่ คือประมาณ ๘,๐๐๐ ปีมาแล้ว อาณาเขตประเทศหนึ่ง ๆ มักจะอาศัยพรมแดนตามธรรมชาติ ชาติเช่น ภูเขาสูง แม่น้ำกว้าง ทะเลทราย เป็นต้น

ในสมัยโบราณ คนในประเทศหนึ่ง ๆ น้อยนักที่จะไปได้ทุกประเทศของคนเหมือนกันในปัจจุบันนี้ คนที่อยู่ในต่างประเทศกัน จะไปมาค้าขายติดต่อกันด้วยมาก

เฉพาะในส่วนที่ใกล้ ๆ กับพรมแดนคือพรมแดนเท่านั้น ฉะนั้น โลกของคนสมัยนั้นจึงอยู่เฉพาะในวงแคบ ต่างคนต่างอยู่ การจะไปมาติดต่อกันในหนทางไกล ส่วนมากก็มุ่งหมายไปในทางหาซื้อสินค้าและแลกเปลี่ยนสินค้ากันเท่านั้น ยิ่งถ้าเป็นในท้องทะเลด้วยแล้ว คนในสมัยนั้นมักชอบคนที่จะกล้าแล่นเรือออกไปห่างจากฝั่ง คงแล่นเดี๋ยบบนไปใกล้ ๆ ฝั่ง เขาจึงเป็นที่หมายตาไว้เพื่อไม่ให้หลงไปในทะเลได้

ในทวีปเอเชีย ชนชาติจีนและอินเดียเป็นชาติที่ชอบลงเรือไปค้าขายไกล ๆ แต่ที่ปรากฏว่าลงไปมาติดต่อระหว่างชาวเอเชียด้วยกันเป็นส่วนใหญ่ ในทวีปยุโรปพวกพ่อค้าที่ทำการค้าทางเรือ ก็จะติดต่อค้าขายกันในระหว่าง ประเทศต่าง ๆ ภายในยุโรปเกือบทั้งดิน ฉะนั้นแต่ละประเทศจึงมักจะมีความรู้ในประเทศอื่น ๆ เป็นส่วนน้อย และเข้าใจเขาว่าโลกที่เป็นอยู่ในสมัยนั้นก็มีเท่าที่เขารู้จักกันอยู่เท่านั้นเอง

ความรู้ในเรื่องโลกเพียงแคบ ๆ ดังกล่าวมานี้ หากได้ทยอยหายไปมากมายนักไม่เพียง ๕๐๐ ปีที่กล่าวมาแต่เพียง เดิมแดนที่มนุษย์รู้จักกันว่าเป็นโลกนั้นก็เพียงทวีปยุโรป เอเชีย และแอฟริกาภาคชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเท่านั้น ชาวยุโรปรู้จักชาวเอเชียอย่างเลือนลาง ทำนองเดียวกับชาวเอเชียก็แทบจะไม่รู้จักยุโรปเสียด้วยซ้ำ ทวีปอเมริกาเหนือ-ใต้ ทวีปออสเตรเลียนั้นแทบจะไม่มีการรู้จักเลยเสียเลย แม้ว่าในทวีปนั้นๆ จะมีมนุษย์อยู่ และเป็นแหล่งอารยธรรมแห่งหนึ่งของโลกดังกล่าวมาแล้วก็ตาม

การที่มนุษย์มีความรู้เรื่องโลกกว้างขวาง ออกไปกระทั่ง มีผู้เดินทางไปพบทวีปอเมริกาเหนือ-ใต้ ทวีปออสเตรเลีย เราต้องยกเกียรติให้แก่ชาวยุโรป และมูลเหตุสำคัญที่ทำให้ชาวยุโรปเกิดความรู้ดังกล่าวว่าดวงดาวบนแผ่นดินใหม่ให้กว้างขวางออกไปนั้นมีอยู่ ๒ ประการ ดังนี้

๑. มูลเหตุทางเศรษฐกิจ ชาวยุโรปมีความต้องการสินค้าจากทวีปเอเชีย มาก อาทิเช่น เครื่องเทศ ไหม แพร คราม เป็นต้น ชาวยุโรปทราบว่ามีสินค้าเหล่านี้มีทางทวีปเอเชีย เพราะมีชาวเอเชียเข้าไปขายยังประเทศต่างๆ แถบทะเลอาหรับ แล้วชาวอาหรับนำไปส่งพ่อค้าชาวยุโรปทางฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอีกทอดหนึ่ง เนื่องจากการซื้อสินค้าเป็นทอดๆ เช่นนี้ก็ต้องซื้อในราคาแพงประการหนึ่ง และต้องมาในเมื่อค้าส่งขายดีตาม

ได้อุปถัมภ์ในอาเซี่ยนน้อย พวกอิสลามักักกันมิให้ชาวยุโรปไปคิดค่อค้าขายกับทวิปอาเซี่ยน
อีกประการหนึ่ง ชาวยุโรปจึงคิดหาทางเดินมายังทวิปอาเซี่ยนโดยทางน้ำ ^{๒๕} ทงนเป็นเหตุ
ทำให้พบทวีปอเมริกา และดินแดนอื่นๆ อีก ดังเราจะได้อีกด่าวต่อไป

๒. มูลเหตุทางศาสนา ชาวยุโรปยุคนั้นมีหลายประเทศที่ถำถำตั้งค่อศาสนา
ของตน ต้องการนำศาสนาของตนมาเผยแพร่ในประเทศอื่นๆ ประมุขของประเทศก็ให้
ความสนับสนุนในเรื่องนี้ด้วย ฉะนั้นพวกหมอสอนศาสนาจึงมีทุน มีเรือ เดินทางไปยัง
ดินแดนต่างๆ เพื่อทำการเผยแพร่ศาสนา เป็นเหตุให้มีการพบดินแดนใหม่ ๆ ขึ้น

๓. การขยายเคินเรือ ในสมัยโบราณ การติดต่อระหว่างทวีปยุโรปกับ
อาเซี่ยน อาศัยทางบก ผ่านทางอาเซี่ยนน้อยบ้าง ทางรูตเซียบ้าง แต่ครั้นเมื่อศาสนาหมด
ได้อุปถัมภ์ในอาเซี่ยนน้อย พวกอิสลามักักกันมิให้ชาวยุโรปไปคิดค่อค้าขายกับทวิปอาเซี่ยน
ความแตกต่างในอิทธิพลศาสนา ฉะนั้นชาวยุโรปจึงได้คิดหาทางที่จะเดินทางมายังทวิปอาเซี่ยน
โดยทางเรือ

ประกอบกับในสมัยนั้น บั๊จยทั้งเดิรมการเคินเรือได้ก้าวหน้าไปอย่างเหมาะ
เจาะกับกาลเวลา บั๊จยทั้งเดิรมการเคินเรือนั้นมีดังต่อไปนี้ คือ

๑. การค่อเรือก้าวหน้า เรือที่ค่อสมัยก่อนเป็นเรือเล็กจุคนได้ถั่วจะไม่กคน
ใบเรือมีน้อย เมื่อถูกคลื่นกลางทะเลถั่วถั่วทำให้ขอบปางได้ คนเรือจึงไม่กล้าเคินทางออก
ไปไกลฝั่ง ครั้นถึงสมัยมีการค่อเรือก้าวหน้าไปมาก เรือที่ค่อใหม่เป็นเรือใหญ่ มีลาดฟ้า
๒-๓ ชั้น มีเตากระโถง ๓ เตา ทำให้เพิ่มใบเรือได้มากขึ้น นอกนยังทำค่อบันไดหัว
เรือและท้ายเรือสำหรับชักกับเรือโจรสลัดได้อีกด้วย

๒. เครื่องบอกทิศทางเคินเรือมีมากและแน่นอนขึ้น การเคินเรือสมัย
ก่อนอาศัยดาวเป็นเครื่องนำทาง แต่ถ้าหากอากาศวิปริต มองไม่เห็นดาว ก็ยากที่จะ
เคินเรือให้ถูกทางได้ ต่อมาสมัยนั้น เครื่องบอกทิศทางของการเคินเรือมีมากขึ้นและแน่นอน
กว่าเดิม ดังเหล่านั้ได้แก่เข็มทิศ เครื่องวัดระยะทาง แผนที่ ลูกโลกและแผนผัง
เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีเครื่องบันไฟช่วยให้เคินทางทางเรือสะดวกความรู้ลึกหวาดเกรงที่
จะไปพบปะกับมนุษย์ที่จะเป็นศัตรูของตนในดินแดนที่ตนไปถึงอย่างฉะฉาง

เมื่อปัจจัย อันเป็นเครื่องสนับสนุนการเดินทางได้รับการพัฒนาการให้เจริญก้าวหน้ามาเช่น นักเดินเรือก็มีความหวาดเกรงในการเดินเรือน้อยลง เขากฎาเดินทางไปยังทะเลไกลๆ ขึ้นเป็นลำดับ และความกล้าหาญได้เป็นมูลเหตุให้มนุษย์เรารุดำรงเดินเรือไปถึงยังดินแดนต่าง ๆ ที่ตนปรารถนา ทำให้รู้จักโลกกว้างขวางออกไปดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

บทที่ ๒

ประวัติและงานของวาสโคดากามา

ชาวยุโรปซึ่งเป็นผู้เริ่มในการค้นคว้าหาดินแดนใหม่นั้นได้แก่ชาวโปรตุเกส ถ้าเราดูแผนที่ทวีปยุโรปเราจะเห็นว่า โปรตุเกสเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกที่สุดของทวีป มีชายฝั่งติดกับมหาสมุทรแอตแลนติก ชาวโปรตุเกสทำการค้าทางบกติดต่อกับภายในทวีปยุโรปได้ยาก เพราะมีประเทศอุปสรรคมาคั่นขวางเสีย การติดต่อกับประเทศอื่นจึงต้องติดต่อทางน้ำเป็นพื้น โปรตุเกสจึงเป็นประเทศที่มีเรือเดินค้ามากมาย เพื่อใช้เดินทางไปติดต่อกับประเทศอื่นๆ ในทวีปยุโรปภาคเหนือ แอฟริกาเหนือ และประเทศแถบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

โดยที่ชาวโปรตุเกสทำการค้าติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ชาวโปรตุเกสจึงได้ทราบว่ามีสินค้าหลายชนิดขึ้นในที่ซึ่งการของชาวยุโรปอย่างยิ่ง ซึ่งดังที่มาจากประเทศทางภาคตะวันออก ซึ่งเรียกว่าประเทศอินเดีย แต่การที่จะติดต่อกับอินเดียโดยตรงนั้นจำต้องติดต่อทางเรือโดยตรงจึงจะสะดวกในการซื้อขายสินค้าต่างๆ เพราะไม่จำเป็นต้องผ่านมือคนกลางทำให้สินค้าแพงขึ้น โดยใช้เหตุ

ชาวโปรตุเกส เราเห็นว่าหนทางที่จะ เดินเรือไปสู่ ประเทศอินเดียนั้น อาจเดียดัด

เกาะมิงทอว์ปอฟริกาลงไปและคงจะข้ามไปยังประเทศอินเดียได้ แต่ทว่าก็ห้ามผู้ใดที่จะกล้า
เดินทางมายังอินเดียโดยทางเรือให้จงได้

ณบัดนั้น เจ้าชายปอร์ตุเกศคนหนึ่ง ชื่อเจ้าเฮนรี (Prince Henry) ทรงสน
พระทัยในการเดินเรือมาก และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำการค้าขายคิตีคือและ
เดินทางมายังอินเดียโดยทางเรือให้จงได้ ฉะนั้นพระองค์จึงได้จัดตั้งโรงเรียนฝึกสอนการ
เดินเรือขึ้นที่เมือง ซาเกรส (Zagres) ใกล้แหลม เซนต์วินเซนต์ ทรงสร้างกำปั่น
ขึ้นมากมายโดยทุนส่วนพระองค์ และทรงยุ้งนักเดินเรือใหม่ ๆ ให้กล้าเดินเรือเดี่ยวมั่งทะเล
ทอว์ปอฟริกาออกไปทางใต้มาจนเป็นลำดับ แต่ก็ยังห้ามผู้ใดสามารถแล่นไปถึงบริเวณเส้น
ศูนย์สูตรได้ไม่ เจ้าชายเฮนรีได้สิ้นพระชนม์เสียก่อน เมื่อ พ.ศ. ๑๔๘๒ โดยหาหนทางได้เห็น
ผลงานที่พระองค์ได้เริ่มไว้ไม่

อย่างไรก็ตาม นักเดินเรือก็ได้เพิ่มความกล้าหาญเดินเรือเดี่ยวมั่งทอว์ปอฟริกา
ลงไปทางใต้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ กระทั่งถึง พ.ศ. ๑๔๘๘ จึงมีนักเดินเรือชาวปอร์ตุเกศในสังกัด
ขุนนางผู้หนึ่ง ชื่อบาโลโลมิว ไดอาส ได้ถูกพายุพัดพาเรือของเขาต้องไปกระแทก
ถึงแหลมใต้สุดของทอว์ปอฟริกา แต่ถูกเรือไม่กล้าเดินทางไปต่อไป จึงบังคับให้ไดอาส
นำเรือกลับ ไดอาสก็จำต้องเดินทางกลับด้วยความสุดเฉื่อยตาย และโดยที่เขาถูกพายุพัดเรือ
ของเขาอ้อมแหลมใต้ของฟริกามาเขาจึงเข้าใจว่าแถบนั้นคงมีพายุพัดประจำอยู่เสมอ เขาจึง
เรียกแหลมออฟริกาใต้ที่เขาเดินทางผ่านมานั้นว่า “แหลมพายุ” (Cape of Storm) แต่ครั้น
เมื่อเดินทางกลับถึงปอร์ตุเกสแล้ว พระเจ้าจอห์นจึงทรงทราบว่า ไดอาสได้แล่นเรือผ่านแหลม
ใต้ของทอว์ปอฟริกาไปได้สำเร็จแล้ว พระองค์จึงพระราชทานชื่อแหลมนั้นเสียใหม่ ว่าแหลม
หวังดี (Cape of Good Hope) คือเป็นแหลมที่มีความหวังว่าจะต้องเดินทางไปพบประเทศ
อินเดียได้นั่นเอง

ล่วงมาถึง พ.ศ. ๑๔๙๒ พระเจ้ามาโนเอล ซึ่งได้รับราชสมบัติสืบต่อจากพระ
เจ้าจอห์นที่ ๒ ได้จัดเรือกำปั่นขนาดเล็กดำ มีลูกเรือประจำลำละ ๔ คน มอบให้
วาสโก ดา กามา ผู้เชี่ยวชาญในการเดินเรือเป็นผู้บังคับการเรือกำปั่นลำนี้ เพื่อเดินทาง
ไปให้ถึงประเทศอินเดีย ตามหนทางของ ไดอาสให้จงได้

ขบวนเรือของวาดีโก คา กามา แล่นออกจากท่าเรือเมืองดัมบอน เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๐๓๖ และได้ถูกพายุลมพัดพัดทาง กระทั่งบรรดิงถึงแหลมกู๊ดโฮป เมื่อวันที่ ๓๘ พฤศจิกายน ศกเดียวกัน เมื่อเรือแล่นข้ามผ่านแหลมกู๊ดโฮปมาได้แล้ว เรือทั้งสองลำก็พุ่งเข้าสู่มงทะเลทางเหนือของทวีปอฟริกา ผ่านนาคัตและซูลูแดนตะวันออกไปกระแทกถึงเมืองเมดินดาอันเป็นเมืองอุดมสมบูรณ์ กับคงด้วยพ่อค้าพาณิชย์ คงอยู่บนฝั่งแซนซีบาร์

ณ ท่าเรือเมืองเมดินดาแซน วาดีโก คา กามา ได้พบเรือกำปั่นของอินเดียดำ หอดดัมมอชอยู่ ภายหลังชาวพื้นเมืองเมดินดาได้ต้อนรับชาวเปอร์เซียด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดี ยัง ได้นำของพื้นเมืองมาให้แก่ชาวเรืออย่างมากมาย ซึ่งวาดีโก คา กามาก็ตอบแทนด้วยของขวัญอย่างดีเช่นเดียวกัน วาดีโก คา กามาก็จัดหาคนนำร่องชาวพื้นเมืองจากเมืองเมดินดา ให้นำเรือของเขาแล่นสู่ฝั่งประเทศอินเดีย

เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๐๔๒ ขบวนเรือดำของวาดีโก คา กามา ก็ได้แล่นตัดข้ามมหาสมุทรใหญ่ระหว่างทวีปอฟริกา กับฝั่งทะเลอินเดีย ซึ่งในปัจจุบันนี้ชื่อว่า มหาสมุทรอินเดีย นับว่าโชคดีมากที่การเดินทางเรือในคอนนอากาศแจ่มใสดี ฉะนั้น ภายหลังจากที่เดินทางอยู่กลางทะเลเป็นเวลาสิบสามวัน ขบวนเรือก็มาถึงเมืองกาลัตตุซึ่งคงบนฝั่งมาดากัสการ์ของอินเดีย เมื่อเช่นนั้นก็แปลว่าวาดีโก คา กามาก็ตได้เดินทางมาถึงประจัญบานที่นักเดินเรือเป็นอันมากได้เพื่อพยายามมานับเป็นเวลาเกือบศตวรรษ เพราะวาดีโก คา กามาได้พบเส้นทางเดินเรือไปสู่อินเดียแล้ว

วาดีโก คา กามาได้สร้างเสาศู้งาด้วยศิลาอันสูงเสียดหนึ่ง เป็นอนุสาวรีย์แห่งการเดินทางครั้งสำคัญของเขา ครั้นแล้วเขาก็นำสินค้าออกแลกกับสินค้าของคนพื้นเมือง เมื่อหาสินค้าได้พอแล้วก็ลงเรือของวาดีโก คา กามา ก็แล่นเรือออกจากเมืองกาลัตตุ กลับถึงเมืองดัมบอนนครหลวงโดยสวัสดิภาพ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๐๔๒ หลังจากออกเดินทางไปเป็นเวลานานถึง ๒๖ เดือน สินค้าที่วาดีโก คา กามาบรรทุกกลับครั้งนี้มีราคา ๖๐ เท่าของค่าใช้จ่ายในการเดินทางครั้งนี้

เหตุการณ์ครั้งนั้นตรงกับรัชสมัยของสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๒ ซึ่งครองราชย์อยู่ระหว่าง พ.ศ. ๒๐๓๔ ถึง พ.ศ. ๒๐๗๕ เมื่อเปอร์เซียเดินทางมาค้าขายยังประเทศอินเดีย

แล้ว ก็ได้เดินทางต่อมาทางตะวันออกไกลจนเป็นลำดับ ที่เข้าไปค้าขายติดต่อกับพม่าก็มี
ที่เดินทางเรือต่อมาทางแหลมมลายูก็มี พวกที่มาทางแหลมมลายูนั้น มาเกิดรบพุ่งกันขึ้น
กับมะละกา ซึ่งเป็นเมืองขึ้นของไทย และคงเป็นอิสระไปในแผ่นดินสมเด็จพระบรม
ไตรโลกนาถ (พ.ศ. ๓๑๘๘) พวกโปรตุเกสได้มะละกาได้ ด้วยเหตุที่มลายูรบกับพม่า
ได้มะละกาได้แล้ว ก็ได้ทราบจากบรรดาพ่อค้าต่างประเทศซึ่งเข้ามาทำการค้าขาย ณ ที่นั้น
ว่า มะละกาเคยเป็นเมืองปลายอาณาเขตของไทย เกรงว่าไทยจะไปตีคืน จึงให้ทูตเข้ามา
เจริญทางไมตรีกับมะละกาต่อไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๐๖๓ สมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๒ ก็โปรด
ประทานให้ ชาวโปรตุเกสจึงเข้ามาตั้งภูมิลำเนาอยู่ ณ กรุงศรีอยุธยาเป็นครั้งแรกตั้งแต่
ครั้งกระนั้น ทั้งยังปรากฏในประวัติศาสตร์ต่อมาอีกด้วยว่า ในเมื่อไทยทำศึกกับพม่า
เป็นครั้งแรก ในรัชสมัยสมเด็จพระไชยราชาธิราช เมื่อ พ.ศ. ๒๐๔๓ นั้น พวกโปรตุเกส
ซึ่งเข้ามาตั้งภูมิลำเนาอยู่ ๓๓๐ คน ก็ได้เข้าไปทำการรบด้วย ๓๒๐ คน เมื่อได้รับชนะ
พม่าได้ศึกกับพระนครแล้ว จึงทรงยกย่องความชอบ พระราชทานให้คงบ้านเรือน
และทรงอนุญาตให้พวกโปรตุเกส ดำรงวัดเผยแพร่วิถีศาสนาได้ตามความพอใจ

บทที่ ๓

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส

ในรัชสมัยที่โปรตุเกสค้นคว้าหาทางเดินเรือไปยังประเทศอินเดีย โดยหนทาง
ข้ามทวีปอเมริกาได้นั้น ได้มีกษัตริย์ชาวอิตาลีหนึ่งมีความเข้าใจว่า การเดินทางไปสู่ประเทศ
อินเดีย ประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่นซึ่งอยู่ทางตะวันออก ไม่จำเป็นจะต้องเดินทางตะวันออก
ทางเดียว เพราะโลกเรานี้มีลักษณะกลม ฉะนั้นการเดินทางทิศตะวันตกก็จะไปถึงประเทศ
เหล่านั้นได้ และจะถึงได้ไฉ่น่ากว่าและสะดวกกว่าด้วยซ้ำ เพียงแต่เริ่มเรือและนำกษัตริย์

เรือที่กล้าพอจะเดินทางออกไปในท่ามกลางทะเลลึกห่างจากฝั่งมาก ๆ เท่านั้น กładเรือ
ผู้นั้น คือ คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ซึ่งเราจะได้ทราบประวัติและพฤติกรรมของเขาต่อไป

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เป็นบุตรช่างทอผ้าที่ยากจน เกิดที่เมืองเจนัว
อันเป็นเมืองมั่งคั่งบนฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศอิตาลี เมื่อเยาว์วัยโคลัมบัสเจริญ
ชาติตามรอยบิดา ครั้นเติบโตขึ้นเขาก็จะอาชีพทอผ้ามาหาความเจริญในด้านการเรือ
โคลัมบัสได้เข้าศึกษาวิชาดาราศาสตร์ เวชศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และวิชาอื่น ๆ อันเกี่ยวกับการ
เดินเรืออยู่คราวหนึ่ง ในมหาวิทยาลัยเมืองปาเวีย แล้วเขาจึงสมัครเป็นกัปตันใน
เรือของพ่อค้าชาวเมืองเจนัวคนหนึ่ง ซึ่งลุงของเขาทำหน้าที่เป็นกัปตันอยู่ และตลอด
เวลาเหล่านี้เขาได้เดินทางร่วมไปกับพ่อค้าชาวเมืองเจนัว ยังเมืองท่าต่าง ๆ ทั่วทุกหน
ทุกแห่ง ทำให้เขามีความรู้ในเรื่องการเดินเรืออย่างกว้างขวาง

ในราวปี ค.ศ. ๑๔๙๐ โคลัมบัสได้เข้าไปอยู่ในประเทศโปรตุเกส แล่บางเรื่อง
ก็เล่าว่า โคลัมบัสได้ทำการสู้รบกับพวกเจ็ดนอกรีตฝั่งเมืองดิสบอน โคลัมบัสถูกจับได้ และ
ตัวเขาถูกบังคับให้อยู่ในคุก โคลัมบัสจึงได้ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศนั้น ในประเทศ
นี้เอง โคลัมบัสได้แต่งงานกับบุตรสาวของกัปตันเรือคนหนึ่ง ซึ่งได้ร่วมในการสำรวจดิน
แดนใหม่ซึ่งเจ้าเสนาบดีนักปราชญ์ได้ดำเนินการอยู่ โดยเหตุนี้เองจึงทำให้โคลัมบัสบังเกิด
ความสนใจในการเดินทางค้นคว้าแผ่นดินใหม่นั่น

จุดมุ่งหมายอันใหญ่ยิ่งของโปรตุเกสครั้งนั้นก็คือ การหาทางมายังประเทศ
อินเดียโดยทางทะเลซึ่งมีออฟริกาตั้งกีดขวางมาแล้ว แต่ก่อนหน้าที่ชาวโปรตุเกสจะพบทางเดิน
อันมหัศจรรย์ได้ไปไม่ถึงนั้น โคลัมบัสได้เกิดความคิดขึ้นว่า โดยที่โลกเรานั้นมีฐานกลม
ฉะนั้นการไปอินเดียจึงไม่จำเป็นต้องไปทางตะวันออกเสมอ ถ้าหากข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไป
ทางตะวันตกก็คงบรรลุถึงอินเดียได้เช่นเดียวกัน

ความคิดของโคลัมบัสคงเป็นแค่เพียงความคิดอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานานหลายปี เขา
ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยเหลือดำเนินการให้แผนการของเขาบรรลุผลสำเร็จได้ ในเบื้องต้นก็ดู
เหมือนว่าพระเจ้ายอห์นแห่งโปรตุเกสจะทรงสนับสนุนพระทัยในแผนการของโคลัมบัสบ้าง แต่
ทว่าบรรดาอำมาตย์ของพระองค์ต่างถวายความเห็นว่ แผนการอันไม่มีทางจะทำให้สำเร็จ

และไว้เหตุผลด้วย โคลัมบัสจึงหมดหวังที่จะติดต่อกับพระเจ้าแผ่นดินโปรตุเกสต่อไป เขา
จึงเดินทางไปยังประเทศสเปน และขณะเดียวกันก็ได้ส่งพี่ชายชื่อ นาโฆโตมิว ไปขอ
ความช่วยเหลือจากกษัตริย์ฝรั่งเศสและอังกฤษด้วย แต่กษัตริย์สององค์นั้นทรงมีพระสุระ
ส่วนพระองค์ และอาจจนเกินที่จะให้ความช่วยเหลือใดๆได้ ส่วนพระเจ้าเฟร์ดินานด์
กับพระนางอิสลาเบลดาแห่งสเปน ได้ทรงคัดเลือบโคลัมบัสเป็นอย่างดี และรับฟังแผนการ
ของโคลัมบัสด้วยความสนใจพระทัยเต็มที่ แต่ชาวสเปนก็ยังอยู่กับการทำสงครามขับไล่พวก
มัวร์อยู่ ครั้นที่นั่นสุดท้าย ของพวกมัวร์ถูกทำลายลง พระเจ้าเฟร์ดินานด์กับพระนาง
อิสลาเบลดาจึงได้มีโอกาสนำสนใจกับโคลัมบัส ซึ่งมีความเชื่อมั่นในความดีของเขาอยู่
เหลือเกิน แม้กระนั้นโคลัมบัสยังไม่ได้รับความช่วยเหลือจากกษัตริย์ทั้งสองผู้นั้นเอง ด้วย
เหตุว่าคณะเสนาบดีของพระองค์เห็นว่าแผนการนี้ปฏิบัติจริงไม่ได้ และขัดกับคำตั้งมั่น
ในคริสต์ศาสนา แต่โคลัมบัสก็ยังคงวิงวอนขอความช่วยเหลือโดยไม่ย่อท้อ กระทั่งใน
ที่สุดหลังจากที่ได้ออกมาหลายปี พระนางอิสลาเบลดาได้ทรงพระเมตตา และพระราชทาน
เรือและคนประจำเรือ ให้โคลัมบัสปฏิบัติตามแผนการของเขา

โคลัมบัสได้รับพระราชทานเรือ ๓ ลำ คือ เรือต้นตามาริยา วรรจ ๓๐๐ คัน
เรือบินตา วรรจ ๕๐ คัน และเรืออินยา วรรจ ๕๐ คัน และรับสั่งให้ไปรับเรือและเสบียง
อาหารต่างๆ ที่เมือง พาโลส (Palos) อันเป็นเมืองท่าเล็กๆ ทางทิศใต้ของสเปน แต่การ
ที่จะนำกองเรือเล็กๆ ผ่านคลื่นลมฟ้าคลั่งนามหาสมุทรซึ่งไม่มีใครรู้จักเช่นนี้เป็นภาระกระทำที่
น่าหวาดกลัว กระทั่งไม่มีผู้ใดอาสาไปด้วย ต้องใช้นักโทษบ้างและพวกทาสบ้าง ใน
ที่สุดโคลัมบัสก็หาคนลงเรือได้ ๓๒ คน และเรือทั้ง ๓ ลำนำออกเดินทางจากเมืองพาโลส
เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๑๔๙๒

ครั้งแรก โคลัมบัสนำเรือไปทางตะวันตกเฉียงใต้มุ่งไปสู่เกาะแคนารี หลังจาก
ที่ได้แล่นไปแล้วไม่นานนัก ทางเรือเรือบินตาก็หัก และจำต้องแล่นเข้าซอมน้ำซึ่งเห็นทั่วไป
ที่ฟริกา ขณะนั้นโคลัมบัสได้ข่าวว่ากองทัพอิสลามกำลังติดตามเพื่อทำลายกองเรือ
ของตนเสีย เขาก็รีบออกเรือไปอย่างเต็มที่ด้วย เรือทั้งสามแล่นเรือไปทางตะวันตก

โกดออกไปทุกที ตลอดเวลาเหล่านี้บรรดาพวกกล้าหาญกษัตริย์ให้โคลัมบัสกลับบ้าง ความว่าจะก่อการกบฏขึ้นบ้าง และยังไม่ได้พบปะพื้นดินเลยเขาก็คงอยากเดินทางกลับยังชน
ทุกวัน แต่โคลัมบัสมีความตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะเดินทางต่อไป เขาแน่ใจตนเองเหลือ
เกินว่า ทำอย่างไรเสียเขาจะต้องพบพื้นดินแน่นอนแท้ และโดยที่เกรงว่าพวกกล้าหาญจะทราบ
ความจริงในเรื่องระยะทาง เขาได้จดตัวเลขไว้สองรายการ รายการหนึ่งเป็นตัวเลขปลอม
ให้กล้าหาญเข้าใจว่าเดินทางมาได้ไม่ไกลนัก ส่วนอีกรายการหนึ่งเป็นตัวเลขจริงซึ่งเขาเก็บไว้
ดูเฉพาะตนเอง เขารู้ดีว่าเรือจะต้องแล่นไปไกลกว่าที่เขาได้คำนวณไว้แต่เขาต้องปกปิด
ตัวเลขจริงนี้ โดยเกรงว่าพวกกล้าหาญจะเห็นว่าไกลเกินไปและอาจบังคับให้เขาเดินทาง
กลับเสียก่อนก็ได้ โคลัมบัสจึงแล่นเรือไปจนกระทั่งถึงวันที่ ๓๓ กันยายน เรือก็ขึ้นสู่
ทะเลวนซึ่งเรียกว่า Sargasso Sea ซึ่งพวกกล้าหาญกระหนกตกใจมาก แต่โคลัมบัสก็ทรงับความ
ตกใจนั้นเสียได้ โดยรับรองว่าเกือบจะถึงพื้นดินอยู่แล้วเรื่อยไปทุกวัน

ในที่สุด เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างจะสิ้นหวังโดยสิ้นเชิงแล้วนั้น ก็ปรากฏเหตุการณ์
บางอย่างอันแสดงว่าคงจะมีพื้นดินอยู่เบื้องหน้าเป็นแท้ เช่นเห็นก้อนเมฆลอยค้าง เห็น
กิ่งไม้ท่อนไม้สดกรูปต่าง ๆ ลอยมาตามน้ำ เป็นต้น โคลัมบัสและกล้าหาญต่างก็รู้สึกยินดีเป็น
อันมาก ในตอนกลางคืนวันที่ ๘ ตุลาคม โคลัมบัสเองมองเห็นแสงสว่างอยู่แต่ไกล และ
ในวันที่ ๑๒ ตุลาคมก็มองเห็นพื้นดิน เขาจึงรุ่งขึ้นเขาก็นำถึงเกาะแห่งหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันเรียก
ว่า เกาะวัคคิง (Waking) แต่ในครั้งนั้นโคลัมบัสให้ชื่อว่า เกาะซานซาลวาดอร์ เกาะนี้จึงเป็น
ผืนแผ่นดินแรกในโลกใหม่ที่โคลัมบัสเดินทางมาพบ

ในเช้าวันนั้นโคลัมบัสก็ขึ้นฝั่งและแต่งกายอย่างสง่า กล้าหาญมาด้วยอันแวดล้อม
เป็นวงกลม เขาคูกระดกและถวายพระพรแด่ผู้เป็นเจ้าของในการที่ตนได้พาให้เขามาพบพื้นดินนี้
และประกาศเอาดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระราชาและพระราชินีแห่งสเปน ด้วยประกาศ
ดังนี้เองการพบ "โลกใหม่" จึงได้บังเกิดขึ้น

หลังจากที่ได้สำรวจเกาะนั้นแล้ว โคลัมบัสก็ออกเดินทางต่อไป และได้พบเกาะ
อื่นๆ อีกหลายเกาะ เช่น เกาะรามี เกาะเคย์ เกาะลอนดี เกาะครูก เกาะคิวบา เกาะ

ฮิสปานิโอลา (ต่อมาเรียกว่า เกาะไฮติ หรือ เกาะคิบิงโก) ในขณะที่ตัวจริงฝั่งเกาะ
ฮิสปานิโอลาอยู่นั้น เรือเดินทางมาเรื่อยๆ และโคโลมบัสได้ตัดสินใจ
เดินทางกลับเพื่อแจ้งข่าวการพบดินแดนใหม่ให้กษัตริย์สเปนทราบ และจะรีบวิ่งเรือกับคน
เพิ่มเติมอีก โดยที่เรือเหลืออยู่เพียง ๒ ลำ โคโลมบัสจึงทิ้งคนไว้บนเกาะ ๔๔ คน และ
ตั้งบ้านขึ้นด้วยเรือที่แตกนั้น แล้วโคโลมบัสก็กลับกลับถึงเฮลซิงค์เดินทางกลับโดยเรือสินค้า
กับนินยา

โคโลมบัสเรียกหมู่เกาะต่างๆ ที่ค้นพบใหม่ว่าหมู่เกาะอินเดีย เขาเรียกชาวเกาะนี้
ว่า ชาวอินเดีย ทงนี้ที่เขาใจผิดไปว่าดินแดนที่ค้นพบนั้น คือ หมู่เกาะของประเทศ
อินเดีย กรันปรากฏความจริงในภายหลังว่าหมู่เกาะเหล่านั้นทำให้หมู่เกาะประเทศอินเดีย
ไม่ คนก็เรียกกันติดปากเสียแต่จึ่งเคยเปลี่ยนเรียกเสียว่า หมู่เกาะอินเดียตะวันตก เพื่อ
ให้ต่างกับหมู่เกาะมะลายู ซึ่งเรียกว่าหมู่เกาะอินเดียตะวันออก

พระเจ้าเฟอร์ดินานด์กับพระนางอิสabella ได้ทรงต้อนรับโคโลมบัส ในเมืองบาร์
เซโลนาอย่างมีเกียรติยิ่ง พระราชทานทุกสิ่งทุกอย่างให้ตามที่เขาร้องขอ ทั้งพระราชทาน
บรรดาศักดิ์ ดอน (Don) ให้ด้วย โคโลมบัสเล่าเรื่องการเดินทางของเขาถวาย และได้นำ
สินค้าต่าง ๆ ซึ่งเขาได้นำมาจากดินแดนที่พบใหม่นั้นถวายด้วย อาทิ นกแก้วสีดอและปลา
ต่าง ๆ ข้าวเมธ แยม ทองคำ ผ้า ยางธรรมชาติพื้นเมือง และพืชผลแปลก ๆ ตลอดจน
ชนชาติในดินแดนใหม่ ซึ่งโคโลมบัสเรียกว่าพวกอินเดีย ตามที่เขาใจผิดว่าดินแดนนั้นเป็น
ประเทศอินเดียอีกด้วย พระราชาและพระราชินีทรงมีคิณคเป็นอันมากได้ทรงสั่งให้จัด
กองทัพเรือมากกว่าเดิม อยู่ในบังคับบัญชาของจอมทัพเรือโคโลมบัส เพื่อที่จะได้ทำการ
สำรวจดินแดนต่อไปและประกาศเอาดินแดนเหล่านั้นมาเป็นของสเปน ซึ่งโดยทั่วไปทุก
แห่งและเป็นที่ที่คนดินแดนร่วมกันอาจจะเกิดการพิพาทกันขึ้นได้ มหาสังฆนายกจึงได้
ออกประกาศให้ยึดเส้นรุ้งเส้นหนึ่ง ห่างจากฝั่งหมู่เกาะอะซอร์สไปทางตะวันตกราวหนึ่ง
ร้อยห้าองศา โดยถือว่าดินแดนที่พบใหม่อยู่ทางตะวันตกของเส้นนี้ออกไปจะต้องเป็นของสเปน
ทั้งนั้น

ในวันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๐๓๖

โคโลมบัสได้ขอคืนเรือข้ามมหาสมุทร

อดีตนักเป็นครั้งแรก ในคราวนั้นเขามีเรือรบ ๓ ลำ เรือขนาดเบาสิบห้าลำ กลาซี ๓,๕๐๐ คน กับหมอดอนศาสดาอีก ๑๒ คน เพื่อไปตั้งดอนพวกอินเดียนเหล่านั้นให้หนักอึดติดศาสนา พระราชาได้ทรงประกาศให้ชาวสเปนทุกคน ปฏิบัติต่อชาวพื้นเมือง ด้วยอัธยาศัยไมตรี อันที่นี้จะจริงโทษอย่างหนักต่อผู้ที่ฝ่าฝืนโครงการนี้

เกาะใหม่เกาะแรกที่โคลัมบัสพบในการเดินทางครั้งนี้ ได้แก่เกาะคยนิลกา ต่อมาได้พบดินแดนซึ่งต่อมาชื่อว่า มาติกาตตี กัวดาลูป มอนเตเรอ อันติลัว ซานมาร์ติน ซึ่งศาสตรบุรุษโครีโค ในที่สุดเมื่อเขามาถึงเกาะฮิสปันโยลาเขาก็ได้พบวันนิคมที่เขาตั้งไว้บนภูเขาอันไม่แลดู และบัดนี้ถูกเผาฟืนเผาไฟ ดังนั้นโคลัมบัสจึงตั้งรางวัลเมืองขึ้นบนอีกซีกหนึ่งของเกาะ ให้ชื่อว่าเกาะฮิสปันโยลา เพื่อเป็นเกียรติแก่พระราชินีของเขา

ในไม่ช้าโคลัมบัสก็เกิดความเบื่อหน่ายกับกฎของอาณานิคม เขาจึงมอบให้ ไดโก (Diogo) พี่ชายของเขาทำหน้าที่เป็นผู้สำเร็จราชการแทน แต่ตนเองก็ออกเดินทางสำรวจดินแดนใหม่ต่อไปในการสำรวจครั้งนี้ โคลัมบัสได้พบเกาะคิงกา เกาะยาไมกา และหมู่เกาะอื่นๆ อีก เนื่องจากต้องคร่ำครวญทำงานหนักเขาจึงล้มเจ็บ และกลับมานอนป่วยอยู่ ณ เมืองฮิสปันโยลาเป็นเวลานานถึง ๕ เดือน

เมื่อหัวหน้าล้มเจ็บลง ชาวอาณานิคมทั้งหลายต่างพากันแสดงความไม่พอใจเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ คนเหล่านั้นล้มเจ็บลงเป็นจำนวนมากเพราะอากาศไม่ดีและอาหารขาดแคลน ชาวสเปนบางพวกได้เข้ารุกรานถิ่นที่อยู่ของพวกอินเดียนแดง ทำให้พวกมันเกิดความรังเกียจเป็นศัตรูกัน และโคลัมบัสก็ต้องปราบด้วยอาวุธ เขากลับได้เป็นโคลัมบัสได้บรรทุกเอาพวกพื้นเมืองมาด้วย และนำมาไว้เป็นทาส อันเป็นแรกเริ่มของการค้าทาส

พอหายป่วยแล้ว โคลัมบัสก็เดินทางกลับ เมื่อพระราชาและพระราชินีทรงทราบก็ได้พระราชทานเกียรติ และที่ดินให้เป็นการตอบแทน การค้นคว้าของเขา เป็นอันมาก ต่อมาอีกไม่นานนัก คือในวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๑๔๙๓ เขาก็ออกเดินทางโดยกองเรือกองใหม่ ในการสำรวจคราวนี้เขาได้พบเกาะคยนิลกา และมองเห็นฝั่งทางอเมริกาใต้ แต่เขาห้ามเวลาพอที่จะทำการสำรวจไม่ ชาวอาณานิคมที่เกาะฮิสปันโยลาได้เกิดพิพาทกันขึ้นด้วยกรณีใหม่ ๆ และแม้โคลัมบัสจะคิดค้นให้เป็นที่เรียบร้อย พระราชากับพระราชินี

ก็โด่งคูดาการมณ์แทนของพระองค์มา คูดาการกตัญญูว่าโคโลมบัสเป็นกบฏ และจับตัวนำส่งเป็น แต่เมื่อโคโลมบัสมาถึงดเปน พระราชาและพระราชินีก็โปรดให้ปล่อยตัวและไม่ยอมฟังข้อกล่าวหาต่าง ๆ โคโลมบัสไม่ยอมที่จะล้มการกระทำที่ไม่ยุติธรรมครั้งนเคย และให้เก็บข้อครวณที่ใส่จำเขาไว้นั้นกระทั่งถึงแก่กรรม

โคโลมบัสได้เดินทางเพื่อสำรวจดินแดนอีกครั้งหนึ่ง คราวนั้นเขาได้พยายามหาหนทางเดินเรือระหว่างหมู่เกาะเหล่านั้นเพื่อจะไปให้ถึงประเทศอินเดียให้จงได้ พอโคโลมบัสสำรวจฝั่งฮอนดูรัส คิวบา และยาไมกาเดร์ก็ปรากฏว่าสภาพของเขาทะลุโหลมลงอย่างรวดเร็ว และเขาจำต้องเดินทางกลับดเปน และดำรงชีวิตอยู่ด้วยเกียรติอันสูงส่งกระทั่งถึงแก่กรรมในปี พ.ศ. ๒๐๔๘

โคโลมบัส ถึงแก่กรรมลง โดยมีใ้มีความรู้เคยว่าเขาได้สำรวจพบดินแดนใหม่ แต่ความรู้อันเป็นงานของ อเมริโก เวสปุชชี (Amerigo Vespucci) ชาวอิตาลี ซึ่งได้มาถึงดินแดนใหม่นี้ และได้ทำการสำรวจฝั่งทวีปอเมริกาใต้กับฝั่งเม็กซิโก ระหว่างปี พ.ศ. ๒๐๔๐-๒๐๔๖ และนามโลกใหม่ที่เรียกว่า อเมริกา นั้น ก็ได้จากชื่อชาวอิตาลีผู้นี้เอง

งานอันใหญ่ยิ่งที่โคโลมบัสได้ทำได้ให้แก่โลก ก็คือการเดินทางโดยเรือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเป็นครั้งแรก โคโลมบัสเป็นผู้ชี้ให้เห็นว่าการเดินทางข้ามมหาสมุทรนั้นอาจกระทำได้และกลับมาได้ด้วยความปลอดภัยด้วย เขาเป็นผู้บุกเบิกทางเดินให้แก่สำรวจชั้นหลัง ๆ ต่อมา

บทที่ ๔

เฟอร์ดินานด์ แมกเจลแลน
กับการเดินทางรอบโลกครั้งแรก

ผู้ที่เดินทางออกจากโคลัมบัสได้ทำแผนที่ฝั่งทะเลประเทศบราซิล นักอาณานิคม
ได้เป็นเจ้าของสิทธิ์ของลอสคอตตาเนียน และชาวสเปนผู้หนึ่งชื่อคามรัดโดมของเห็นพินมหา-
สมุทรปาสฟิกอันกว้างไพศาลเป็นครั้งแรก ขณะนั้นคนพากันสงสัยกันว่าจะมีช่องทางอะไร
ที่ผ่านออกไปสู่มหาสมุทรนั้นได้บ้าง และในที่สุดผลสำเร็จแห่งการค้นพบอันนี้ทำให้
บรรพบุรุษหนึ่งมีชัยชนะต่อการสำรวจดินแดนของโลก ผู้บุรุษผู้นั้นคือ เฟอร์ดินานด์ แมก-
เจลแลน (Ferdinand Magellan)

แมกเจลแลนเกิดในประเทศโปรตุเกสเมื่อราว พ.ศ. ๒๐๓๒ ในตระกูลขุนนาง
เมื่อยังหนุ่มอยู่นั้นเขาได้รับราชการเป็นมหาดเล็กในสมเด็จพระราชินี ภายหลังจึงได้เข้า
รับราชการในพระเจ้ามาโนเอล (Manoel) พระเจ้าแผ่นดินของคันทูซึ่งที่ใดดังว่าสโค คา ทามา
กันคว่ำหาทางไปยังอินเดียได้สำเร็จ พระเจ้ามาโนเอลได้ส่งกองเรือไปทางตะวันออกออกคือ
จากคาทามาอีกหลายครั้ง และแมกเจลแลนก็เป็นผู้หนึ่งที่กระหายใคร่เดินทางไปแสวงหา
ดินแดนใหม่

ในปี พ.ศ. ๒๐๔๗ เขาได้เดินทางไปในกองเรือของฮัตเมตา ผู้ซึ่งจะได้รับ
ตำแหน่งเป็นผอ.ราชการในแผ่นดินที่พบใหม่นั้น กองเรือนี้ได้เดินทางข้ามแหลมกู๊ดโฮป
และออกเลียบฝั่งอัฟริกาขึ้นไปทางเหนือแล้วจึงข้ามมหาสมุทรอินเดีย ไปยังอินเดียฝ่ายใต้
แมกเจลแลนได้เข้าร่วมรบกับชาวพื้นเมืองหลายครั้ง ในปี พ.ศ. ๒๐๕๒ เขาเดินทางเรือไป
ยังเกาะสุมาตราและมละกา ครั้นแล้วเขาจึงเดินทางกลับมายังอินเดีย และเข้าทำงานอยู่
กับ ฮัตเมเคเต อุปราชโปรตุเกสประจำอินเดีย ในปี ๒๐๕๕ ฮัตเมเคเตได้ส่งกองเรือไป
ยังมละกาอีกครั้งหนึ่ง คราวนั้นแมกเจลแลนได้รับตำแหน่งผู้บังคับการเรือ แต่เขาจะไม่ถึง
หมู่เกาะเกร็งเกสหรือหมู่เกาะโมลุกกะด้วยตนเองหรือในภายภาคหน้า

ในปี พ.ศ. ๒๐๕๕ แมกเจลแลนกลับมายังโปรตุเกส และได้เสนอแผนการ

เดินทางไปยังหมู่เกาะโมลุกกะ โดยข้ามมหาสมุทรอินเดียไปทางตะวันตก แล้วหาช่อง
ทางออกไปสู่มหาสมุทรแปซิฟิก ด้วยกษัตริย์โปรตุเกส แต่กษัตริย์ทรงปฏิเสธที่จะให้
ความช่วยเหลือ เมื่อเป็นเช่นนั้นแมกเจลแลนจึงออกจากราชสำนักโปรตุเกสไปรับราชการ
อยู่กับพระเจ้าชาร์ดส์ที่ ๕ กษัตริย์แห่งสเปนในขณะนั้น

แมกเจลแลนเสนอแผนการกับพระเจ้าชาร์ดส์ที่ ๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ พระเจ้า
ชาร์ดส์จึงทรงยินยอมตกลง พระองค์ประทานเรือให้ ๕ ลำ ก่อตั้ง ๒๓๕ คน กับอาหารพอ
กินไปได้สองปี ต้องห้ามมิให้ทำการสำรวจดินแดนที่เป็นของพระเจ้าแผ่นดินโปรตุเกสอยู่แล้ว
แมกเจลแลนกับพรรคพวกได้รับข้อตกลงว่าจะได้รับผลกำไร ๓ ใน ๒๐ พร้อมด้วยส่วน
แบ่งจากผลกำไร ในอนาคตอีกด้วย คนเหล่านี้จะได้รับตำแหน่งเจ้าเมืองในดินแดนที่พบ
ใหม่ และเป็นผู้บัญชาการทัพเรือในดินแดนนั้นอีกด้วย

เรือทั้ง ๕ ลำ มีชื่อว่า ซานโต อันโตนิโอ, ตรินิแดด, คอนเซปชัน,
วิกตอเรีย และซานติอาโก มีขนาดตั้งแต่ ๑๒๐ ถึง ๑๗๕ ตัน แมกเจลแลนได้ออกคำสั่ง
ให้เรือทั้ง ๕ ลำแล่นอยู่ในระยะที่ติดชิดกันติดต่อกันทาง ก่อตั้งเรือที่มากว่าหนึ่งหมื่นหลาย
ชาติผสมกัน เช่น สเปน โปรตุเกส เยอรมัน ฝรั่งเศส กรีก เชนัว มะลายู นิโกร
และมีชาวอังกฤษร่วมไปด้วยคนหนึ่ง ก่อนจะออกเดินทางได้มีการวางระเบียบกันอย่าง
เข้มงวดทุกชนิด แต่ก่อกวนกันไม่ได้ ปัญหาเกี่ยวกับสัตว์ของแมกเจลแลนไว้ว่าเขา
จะต้องก่อความไม่สงบขึ้นในไม่ช้า ในที่สุดเรือทั้ง ๕ ลำก็แล่นออกจากฝั่งประเทศสเปน
เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๐๐๒ และการเดินทางครั้งใหญ่ครั้งหนึ่งของโลกก็เริ่มขึ้น

เรือตรินิแดดนำฝูงเรือออกจากฝั่งสเปนมุ่งตรงไปยังฝั่ง เทเนริเฟบนอทวีปอเมริกา—
เหนือ เมื่อออกจากฝั่งแล้ว เรือทั้งห้าก็ข้ามมหาสมุทรอินเดียด้วยโฉมหน้าไปทาง
ตะวันตกเฉียงใต้ อากาศเริ่มปั่นป่วน ทำให้การเดินทางเป็นไปได้ด้วยความยากลำบากยิ่ง

ในที่สุดเรือทั้ง ๕ ลำก็มาถึงฝั่งทวีปอเมริกาใต้ ใกล้ๆกับที่เมืองเปอรูนิบูก
ในปัจจุบัน ครั้นแล้วก็ให้เรือนั้นแล่นเลียบฝั่งไปทางใต้ โดยหวังจะพบช่องทางออกสู่
มหาสมุทรแปซิฟิกตามความเชื่อของแมกเจลแลน ระยะเวลาของเรือทั้งสองได้รับผลไม่และ
แต่ยังอดอาหารจากชาวพื้นเมืองบนฝั่งอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดแมกเจลแลนกับลูกเรือก็ถูกนำ

รีโอ เดอ ดา ปาดัว ในต้นปี พ.ศ. ๒๐๖๓ ไนซีนแรกคิดว่าจะเป็นช่องทางที่แมกเจ็ด-
แดนได้ศาคะเนไว้ แต่เมื่อทำการสำรวจได้เล็กน้อย ก็ปรากฏว่าหาใช้ช่องทางนั้นไม่

กองเรือเดินไปทางใต้ อากาศหนาวจัดยิ่งจนเป็นลำดับ เมื่อมาถึงละติจูดที่
49½ องศาใต้ แมกเจ็ดแดนได้ขอตขอขงมอในอ่าวเซนต์จอร์เจียน นับแต่ออกจากฝั่งทวีป
อเมริกาแล้ว พวกกอดำได้กล่าวขู่เรี่ยว่าก่อความไม่สงบขึ้นเรื่อย กอดำเหล่านี้เกิด
กลัวอันตรายจะเกิดขึ้นตามทาง และคงได้กล่าวมาแล้วว่า ศัตรูของแมกเจ็ดแดนได้จับบด
กอดำเรือเหล่านี้ เพื่อให้การเดินทางคราวนี้ล้มเลิกกลางคัน แต่แมกเจ็ดแดนเต็มไปด้วย
ด้วยวิญญาณแห่งความกล้าหาญ และความตั้งใจจริงอย่างแรงกล้า ในวันอังคารวันเดียว
การจลาจลก็เกิดขึ้น กับตันของเรือสองลำได้ร่วมมือกับเรือดำที่สามและจับกับตันลำนั้น
ของจำไว้ เมื่อแมกเจ็ดแดนได้ทราบ เขาก็ส่งทหารในเรือดำของเขาไปปราบ กับตันคน
หนึ่งซึ่งเป็นหัวหน้าก่อความไม่สงบถูกฆ่าตาย และการกบฏก็เป็นอย่างเรียบร้อยไป

กองเรือแมกเจ็ดแดนพักอยู่ที่เซนต์จอร์เจียนเป็นเวลาสองเดือน จนกระทั่งวันหนึ่ง
คนบนเรือจึงมองเห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงยาวกับมีกษ เป็ดขยกายด่อนจ้อน เดินวิ่ง วิ่ง-
เพลง และกอบเอาฝุ่นไปรยลงบนหัวของคน แมกเจ็ดแดนได้พยายามชักชวนชาวพื้นเมือง
ผู้ให้ขึ้นไปบนเรือ แมกเจ็ดแดนเล่าถึงลักษณะผู้เฒ่าว่า "เขาเป็นคนที่สูงมากกระทั่งว่าพวก
เราสูงแค่เอวของเขาเท่านั้น ใบหน้าใหญ่ เขาได้แต่งทาไว้ทั่ว รอบๆ คางาดีเหลือง และ
ตรงกระพุ้งแก้มเขาเขียนรูปหัวใจไว้ข้างละรูป ผมซึ่งมีอยู่บางๆ นั้นก็ขมเป็นสีขาว นุ่งหนัง
สัตว์ ซึ่งเย็บปะติดปะต่อกันด้วยความประณีต"

พอฤดูสปริงย่างใกล้เข้ามา แมกเจ็ดแดนส่งจดหมายที่ไว้วางใจของเขาผู้หนึ่งซึ่ง
ชื่อเซอราโอ (Serrao) ลงเรือซานติอาโกไปสำรวจช่องทางทางทิศใต้ เขาได้พบปากแม่น้ำ
กว้างแห่งหนึ่ง และให้เวลาหาแม่น้ำอยู่เป็นเวลาหลายวัน ขณะนั้นเกิดพายุใหญ่ขึ้น และ
เรือซานติอาโกก็กลับปางลง เซอราโอก็อยู่ในอันตรายใหญ่หลวง กระทั่งมีกอดำซึ่งคน
ตกลงใจผูกแพหั้นและใช้แพนั้นนำคนไปจนถึงเรือของแมกเจ็ดแดน ทำให้แมกเจ็ดแดน
สามารถช่วยได้ทันที่วทันที ก็คนจะออกจากเซนต์จอร์เจียนในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๐๖๒ แมก-
เจ็ดแดนได้ส่งพวกกบฏของตนขึ้นไว้บนฝั่ง ส่วนหัวหน้าของคณะนั้นถูกฆ่าตายเสียแล้ว แมก-

เจ็ดแดนได้มอบอาหารไว้ให้คนทั้งสองนับว่า แต่ก็ไม่มีผู้ใดได้ข่าวคราวเขาอีกเลย ด้วย
การปฏิบัติอย่างแรงเช่นนี้ แมกเจ็ดแดนจึงเชื่อว่าเราสามารถรักษาความสงบได้ตลอดทาง

ในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ร่องทางที่แมกเจ็ดแดนจะหาอยู่เป็นเวลาช้านานนั้น
ปรากฏขึ้น แต่ด้วยความยากลำบากก็เกิดขึ้นอีก เนื่องจากถนนแรงจืดกระทั้งไม่ทราบว่าจะ
ผ่านร่องทางนั้นเข้าไปได้อย่างไร แต่พอเรือเริ่มจะเดินทางเข้าไป เรือซานโต อันโตนิโอ
ก็แยกหนีกลับไปแต่ลำพัง ในช่องแคบนี้ทางด้านฝั่งทวีปอเมริกาเป็นภูเขาสูง มีธาร
น้ำแข็งปกคลุมลงมาถึงด้านข้าง ๆ ทางใต้เป็นทิวเขาสลับซับซ้อน และเบื้องบนหม่นมัว
คล้ายแสงไฟปรากฏอยู่ ฉะนั้นแมกเจ็ดแดนจึงเรียกดินแดนนี้ว่า “ดินแดนแห่งไฟ”

(Tierra del Fuego)

ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน กองเรือกับลงจอดที่ปากร่องทางด้านตะวันตก และ
แดนเขาได้ของมหาสมุทรใหม่อีกสามทิวหนึ่ง คือจากนั้นกองเรือแล่นขึ้นไปทางเหนือและตะวัน
ตกเฉียงเหนือเพื่อหาตัวบริเวณที่มีอากาศอบอุ่นขึ้น เรือทั้งสามก็เข้าเขตอ่าวด้านตะวันออก
เฉียงใต้ และเดินทางต่อไปอีกราว ๒-๓ เดือน โดยมองไม่เห็นพื้นดินเลย นอกจากเกาะ
ร้างสองเกาะเท่านั้น

เป็นความจริงที่คนเรือเหล่านั้นหาทราบไม่ว่า ระยะเบื้องหน้าของเขานั้น
ยังขรุขระไกลเท่าไรจึงจะถึงที่หมาย เมื่อวันนั้นลงจอด ความต้องการอาหารและน้ำจืด
ที่ความแก่กล้าขึ้น อาหารในเรือขาดแคลน ทหารต้องกินขนมปังซึ่งหนอนไรเลี้ยงจน
พูน หนึ่งถ้วยทรายเรือ หนู ในที่สุดกระทั้งเรือเล็กก็ของเขามาถึงกัน โดยเหตุนี้จึงทำ
ให้เกิดโรคระบาดทั่วบนเรือ คนเรือล้มตายหลายคน

หลังจากเดินทางมาได้เกือบแปดวัน แมกเจ็ดแดนจึงมาถึงเกาะแห่งหนึ่ง
ชาวเกาะนั้นระโมยแถมมาก เขาจึงเรียกหมู่เกาะนี้ว่า “หมู่เกาะลาโดรอน” หรือ “หมู่เกาะ
ระโมย” (Ladrone = ระโมย) ต่อจากนั้นเรือทั้งสามก็มาถึงหมู่เกาะหนึ่งของหมู่เกาะ
ฟิลิปปินส์ แมกเจ็ดแดนแล่นเรือเลียบหมู่เกาะเหล่านั้นเป็นเวลาช้านาน ชาวเกาะเป็นมิตรกับ

พวกกบฏต่าง ๆ และส่วนมากนับถือศาสนาคริสต์ เป็นเพราะหิรัยที่ไต่เถรกับกษัตริย์ชาว
 ๕ ๕ ๕
 พม่าเมืองชน และแมกเจ็ดแสนถูกฆ่าตายคราวนั้นเอง

เรือต้องล่าทัพเหลืออยู่ คือ เรือตวันแดง กับเรือฉัตรเรือย คงเดินทางต่อไปยัง
 หมู่เกาะโมลุกกะ เรือดำแรกถูกพวกโปรตุเกสจับได้ ดังนั้นเรือฉัตรเรือยพร้อมกบฏต่าง
 ๕ ๕ ๕
 ซึ่งเหลือเพียง ๓ ใน ๔ ก็ถอยขึ้นทวิปที่ฟริกากลับโดยสวัสดิภาพ การเดินทางครั้งนี้เป็น
 ระยะทางยาว และลครไปด้วยอันตรายใหญ่หลวง พายุ คลื่น ในทะเล และโรคภัย
 ใช้เจ็บรบกวนเราตลอดทาง ในที่สุดเรือฉัตรเรือยถูกบังคับให้แวะจอดที่หมู่เกาะ เคป
 แอรวี อันเป็นของโปรตุเกส ซึ่งเป็นคู่แข่งอย่างสำคัญ เรือฉัตรเรือยมอบกบฏต่าง ๆ ให้เป็น
 ๕ ๕ ๕
 ตัวจำนำ ณ เกาะนั้น ๓๓ คน และเหลือพลต่าง ๆ เพียง ๓๔ คน กลับไปยังดาร์วิน
 เป็นแห่งกำเนิดการเดินทางครั้งใหญ่หลวงที่สุดในประวัติศาสตร์ค้นคว้าหาดินแดนใหม่

บทที่ ๕

งานของกัปตันคุก

คุกเป็นชาวอังกฤษเกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๒๗๓ ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ชื่อ
 มาร์ตัน ในมณฑลยอร์กเชียร์ บิดามารดาเป็นคนยากจน บิดาเป็นคนรับจ้างทำงานในนา
 และคุกต้องทำงานในนามาตั้งแต่เด็ก ๆ เมื่ออายุได้สิบสามปีได้ไปมีงานอยู่ในร้านขายของ
 ๕ ๕ ๕
 แห่งหนึ่ง แต่งานค้าขายนั้นไม่ถูกกับนิสัยของเขา เขาจึงหนีไปยังเมืองวิทบีซึ่ง
 เป็นท่าเรือที่อยู่ใกล้ที่สุด และรับจ้างเป็นเด็กรับใช้ประจำเรือนถ่านหินลำหนึ่ง โดยที่
 ๕ ๕ ๕
 กำลังทำงานหนักอยู่เดี๋ยวนั้น เขากลายเป็นกบฏเรือที่ดี และได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นลำดับ
 ในราว พ.ศ. ๒๒๘๘ อังกฤษเริ่มพิพาทกับฝรั่งเศส คุกได้รับราชการอยู่ในราชนาวีอังกฤษ

โดยที่เรามีความชำนาญในการเดินเรือมาก ทางราชการจึงได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นเรื่อย และเมื่อกองทัพเรืออังกฤษถูกส่งไปยังน่านน้ำอเมริกา คุณก็ได้ตำแหน่งผู้บังคับการเรือ "นกอินทรี"

จากตำแหน่งเดิมรับใช้ในเรือรบรทุกด้านนั้น คุณได้เลื่อนขึ้นไปจนถึงตำแหน่งผู้บังคับการเรือแห่งราชนาวี ความก้าวหน้าของเราเกิดขึ้นจากการทำงานหนัก และความมานะขยันขันแข็งอย่างยั่งยืน คุณมีรางวัลสูง คือ ตาและผลธำมรงค์ ใบหน้าเกรียม เขาทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยตลอดชีวิตเพราะคุณเข้มแข็งถึงกับกลัวว่า ประกอบความมานะอดทนอย่างเยี่ยมยอด ทั้งรู้จักเชื่อฟังและเผื่อแผ่บุญได้บังคับบัญชาทำให้บรรดาผู้เรือรักใคร่เรามาก และยอมเสียสละเพื่อคุณทุกอย่าง ทหารเรือบางคนติดตามเราไปในการเดินทางทุกอย่าง แต่คุณมิใช่เป็นนักเดินเรือที่ดื้อเท่านั้น ยังเป็นนักสำรวจที่ยิ่งใหญ่อีกด้วย เราดำแผนผังและแผนที่ของน่านน้ำที่เราแล่นเรือไปและดินแดนที่เราแวะขึ้นบก ไม่ว่าเราจะไปพบดินแดนใหม่ ๆ เข้าเมื่อใด เราจะต้องนำข่าวดินแดนนั้น ๆ มาแจ้งให้ชาวอังกฤษทราบ ว่าดินแดนนั้น ๆ มีขนาดเท่าไร มีรูปร่างอย่างไร รูปร่างของชาวเมืองตลอดจนขนบธรรมเนียมและเครื่องแต่งกาย ดินแดนนั้นมั่งคั่งหรือจนหรือไม่ และสัตว์เช่นใดบ้าง มีท่าเรือดีหรือไม่ มีน้ำจืดดื่มหรือไม่ ลักษณะของภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบและป่าไม้ อันจะเป็นประโยชน์แก่การตั้งอาณานิคม และการค้าในอนาคต คุณบำเพ็ญหน้าที่เหล่านั้น ๆ ที่ได้รับความลำบากในการเดินทาง เช่นขาดอาหาร อดป่วยไข้ อดอดทน หนาวจัด และบางครั้งพวกตนเองก็ล้มเจ็บหนัก น้อยคนที่จะทำงานหนักเช่นกับที่คุณคน

ในปี พ.ศ. ๒๓๓๓ รัฐบาลอังกฤษได้ส่งคุณไปทำงานใหญ่ยิ่งอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งเราต้องไว้เวลาตลอดจนปลายของชีวิตของเรา และทำให้เราต้องถึงแก่กรรมเพราะงานหนักงานนี้คืองานสำรวจมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งส่วนใหญ่ยังมีได้ทำการสำรวจกันอยู่

เราออกจากเมืองพิตส์เบิร์ก เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๓๓๓ โดยเรือชื่อ เอ็นดีเวอร์ (Endeavour) ซึ่งหนักไม่เกิน ๓๕๐ ตัน งานที่เราได้รับคำสั่งคือ ให้สังเกตการทางดาราศาสตร์ ณ เกาะตาฮิติ แล้วให้สำรวจมหาสมุทรแปซิฟิกภาคใต้ต่อไป ในเดือน

กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๓๓๓ เขาเดินเรือผ่านช่องแคบแมกเจ็ตแดนซึ่งเต็มไปด้วยอันตรายและ
 อดตายไปไต่โดยดงอติภาพ และหลังจากที่ได้พบหมู่เกาะเล็กๆ หลายหมู่แล้ว ในไม่ช้า
 เขาเป็นนิตย์ถึงเกาะตาซึคิอันเป็นเกาะสวยงามแห่งหนึ่ง ซึ่งชาวเรือต้องการพักอยู่นานๆ
 เนื่องจากชาวเกาะมีไม้ครุฑและซากากก็เย็นสบาย เมื่อทำงานที่เกาะนั้นแล้วเสร็จ คุกได้
 แล่นเรือไปยังเกาะนิวซีแลนด์ ซึ่งในครั้งแรกเขาคิดว่าจะเป็นทวีปที่ไม่ได้รู้จัก เขาใช้
 เวลาสำรวจฝั่งทะเลอยู่หกเดือน ก็ได้พบว่าเกาะนั้นดังเกาะ และให้ชื่อช่องแคบระหว่าง
 เกาะทั้งสองนั้นว่า ช่องแคบลูก ชากลับเรือเซนต์จอร์จได้แล่นเลียบขึ้นไปตามชายฝั่งทวีป
 ซอดเศรเดย์เป็นระยะทางราวสองพันไมล์ เกาะนิวซีแลนด์ได้ไปพบแล้ว และให้ชื่อไว้ว่า
 ฮอลล์แลนด์ใหม่ ครั้นแล้วเขาก็แล่นเรือผ่านช่องแคบทอเรด ทำตามความคิดเห็นของคน
 ในสมัยนั้นซึ่งเชื่อว่าเกาะนิวซีกับนิวฮอลแลนด์นั้นเป็นดินแดนผืนเดียวกัน ในที่สุด หลัง
 จากที่ได้ทำแผนที่เกาะนิวซีแลนด์และซอดเศรเดย์ ยิ่งกว่าที่คนอื่นได้ทำมาก่อนแล้วเขาก็
 แล่นเรือกลับอังกฤษ โดยเส้นทางผ่านแหลมกู๊ดโฮป ในอเมริกาใต้ หลังจากเดินทางไป
 เป็นเวลานานถึงสามปี

หลังจากที่ได้พักมือนอยู่ไม่นานนัก คุกก็ถูกรัฐบาลส่งออกไปทำการสำรวจอีก
 ในครั้งนี้เขาได้รับคำสั่งให้ค้นคว้าว่ายังมีทวีปใหญ่อยู่ทางภาคใต้ของโลกจริงหรือไม่ ถ้า
 มีก็ให้ทำการสำรวจและถือเอาว่าเป็นดินแดนของอังกฤษเสียทีเดียว

ดังนั้นในปี ๑๗๗๕ คุกจึงออกเดินทางจากประเทศอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้
 มีเรือไปด้วยสองลำชื่อ เรือโซลูชั่น กับ แอดเวนเจอร์ เขาเดินทางมุ่งไปยังแหลมกู๊ดโฮป
 และจากที่นั่นก็แล่นออกสู่น่านน้ำอันกว้างไกล ที่หนาวเย็น โดยที่ไม่เคยมีใครรู้จัก มาก่อนเลย
 เขาเดินทางไปถึงฝั่งแผ่นดินใหม่อยู่เป็นเวลานานหลายสัปดาห์ อากาศหนาวจัด หิมะ
 และหมอก ฝนและลูกเห็บ รวมทั้งพายุซึ่งพัดจัด ทำให้พวกลูกเรือได้รับความลำบากมาก
 ตัวคุกเองก็ล้มเจ็บลง ตลอดเวลาเหล่านั้นเขาคอยในห้วงแห่งหวั่นวิตกว่าเรือจะล่ม
 โดยอำนาจของก้อนน้ำแข็งลอย (Icebergs) ซึ่งอยู่โดยรอบ น้ำจืดก็หมดลง ก่อตั้งด้วย
 ชักน้ากับน้ำทะเล และอาหารที่เหลือก็หมดไปอย่างเร็ว แต่ทั้งๆ ที่มีความลำบากอยู่

บ้านฉะน ^๕ คุณทำการสำรวจมหาสมุทรอินเดียครั้งใดก็ครั้งแต่เกาะนิวซีแลนด์ไปจนถึงแหลม
 กูดโฮปได้สำเร็จและพิสูจน์ให้เห็นว่า ^๕ดินแดนแถบนี้ไม่มีสิ่งใดนอกจากทะเลน้ำแข็งแต่ไป
 สุดลูกดาด เขาและที่เกาะดาร์บีและเกาะนิวซีแลนด์อีกครั้งหนึ่ง พบหมู่เกาะแซนด์วิชในคอน
 ถางมหาสมุทรแปซิฟิก รวมทั้งเกาะนิวคาเดโดเนีย ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเกาะนิวซีแลนด์
 กว้างพันไมล์ นอกจากนั้นยังได้พบหมู่เกาะเล็กๆ น้อยๆ อีกเป็นอันมาก เขาได้สำรวจเกาะ
 นิวเฮโบรต้อย่างละเอียด แล้วจึงเดินทางกลับ เขาเดินทางผ่านน้ำซึ่งยังไม่เคยมีผู้ใดเดิน
 ผ่านมาก่อน ได้ทำแผนที่มหาสมุทรแปซิฟิกภาคใต้ได้เกือบทั้งหมดและนับคะแนนเป็นค้น
 มา ความคิดที่ว่ายังมีทวีปใหญ่อยู่ทางภาคใต้นั้นก็เป็นอันยุติลง

หลังจากการเดินทางคราวนี้เองที่ ^๕คุณได้รับตำแหน่งกัปตันแห่งราชนาวี ซึ่งได้รับ
 เลื่อนให้เป็นภาคีสมาชิกในราชสมาคม (Fellow of The Royal Society) อันเป็นเกียรติสูง
 สุดซึ่งรัฐบาลอังกฤษได้ให้แก่นักวิทยาศาสตร์ ^๕ทั้งนี้ก็เพราะกัปตันคุณได้รับความนับถือว่า
 เป็นนักสำรวจดินแดนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยของเขา นอกจากได้ช่วยให้ประชาชนทั่วๆ ไป
 รู้จักมหาสมุทรแปซิฟิกและหมู่เกาะต่าง ๆ เป็นอย่างดีแล้ว คุณยังได้นำดินแดนอันใหญ่ต้อง
 มีนามขอให้แก่ราชอาณาจักรอังกฤษอีกด้วย ดินแดนอันมีนามคือ ออสเตเรีย กับ
 นิวซีแลนด์ ^๕ถึงตอนนั้นคุณควรจะพักผ่อนชั่วครู่ซึ่งย่างมาสู่สถาบันบรืกรรยาแล้ว เพราะ
 ตลอดระยะเวลาสิบเจ็ดปีหลังนั้นคุณอยู่กับครอบครัวได้ไม่ถึงห้าปี แต่ก็เป็นบุคคลที่พักผ่อน
 ไม่เป็น และต่อมาไม่นานเขาก็เตรียมตัวออกเดินทางเป็นครั้งที่สาม

นับแต่ได้มีการพบทวีปอเมริกาเป็นต้นมา นักเดินเรือของประเทศต่างๆ ในสมัย
 นั้น ได้พยายามที่จะหาทางเดินจากมหาสมุทรอินเดียไปทะลุช่องมหาสมุทรแปซิฟิก ตาม
 หนทางซึ่งเขาเรียกกันว่า ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ตะวันตกเฉียงเหนือหมายถึงความถึง
 ตะวันตกเฉียงเหนือของยุโรป นั่นคือการเดินทางผ่านทางทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งเขาเชื่อว่า
 จะไปสู่น่านน้ำและเย็นได้เร็วกว่าหนทางซีกแหลมกูดโฮป และข้ามมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเต็มไปด้วย
 ภัยพายุร้าย รัฐบาลอังกฤษประกาศให้รางวัลแก่ผู้ค้นพบหนทางนี้เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐
 ปอนด์ ^๕และมีผู้พยายามค้นหาทางนี้จากทางด้านมหาสมุทรอินเดียเป็นอันมาก
 แต่ทุกทีได้เตรียมการที่จะค้นคว้าหาทางนี้จากด้านมหาสมุทรแปซิฟิกบ้าง

ดังนั้นในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๓๓๗ เราจึงได้เริ่มออกเดินทางเป็นครั้งที่สาม และนับได้ว่าเป็นครั้งสุดท้ายของเขาด้วย เรือที่มามีการตรวจหา เรือเรโซลูชัน (Resolution) ลำหนึ่ง กับ ดิสคัฟเวอรี (Discovery) อีกลำหนึ่ง เราได้รับคำสั่งจากรัฐบาลอังกฤษว่าถ้าสามารถแสวงหาทางเดินเรือดังกล่าวได้ให้หา และให้รวบรวมรายละเอียดต่าง ๆ ไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และทำแผนการเดินเรือไว้ด้วย ในเดือนเมษายนต่อมา เราได้มาถึงเกาะนิวซีแลนด์และเกาะตาสีอีกครั้งหนึ่ง ได้พบหมู่เกาะต่าง ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิกอีกมากมาย ได้แวะขึ้นบนเกาะเหล่านั้นและทำการสำรวจเรื่อยไป คุยกอกจากหมู่เกาะแซนด์วิช เมื่อต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๓๔๐ แวะยาวต่าง ๆ เพื่อแสวงหาทางไปทะเลออกมหาสมุทรอินเดีย หลังจากได้สำรวจช่องแคบเบริงระหว่างทวีปอเมริกาเหนือกับรัสเซียแล้ว เราได้แล่นเรือไปไกลถึงแหลมไซบีเรียและแหลมตะวันออกโดยมิเห็นช่องทางผ่านอย่างใดเลย และในที่สุดก็ถูกตัดคิดค้นใจว่าช่องทางเช่นนั้นคงไม่มีแน่นอน พอเข้าฤดูหนาว เราก็ก่แล่นเรือกลับลงมาทางใต้และได้พบเกาะชาวายซึ่งเป็นหมู่เกาะใหญ่ที่สุดหมู่หนึ่ง

ที่เกาะชาวายนี้เองที่ถูกกับคนเรือของเราได้ทำการพักผ่อน และได้รับอาหารดี ๆ หลังจากได้ทนทุกข์ทรมานในการเดินทางผ่านน้ำแข็งในภาคเหนือมาแล้วเป็นเวลานาน ชาวเกาะชาวายเป็นมิตรแก่พวกเร้อย่างดีและเคารพนับถือการวาทกับพระเจ้า เรือทั้งสองลำและจอดที่นั่นชั่วระยะเวลาหนึ่งเพื่อสะสมอาหารสดและน้ำจืด และซ่อมแซมเรือซึ่งถูกลมตีมาอย่างรุนแรงหนักให้แข็งแรงขึ้น ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๓๔๓ เราก็ก่ออกจากเกาะชาวาย แต่ในไม่ช้าพายุใหญ่ได้พัดเอาเสากระโดงหน้าของเรือเรโซลูชันหักลง คุกและคนเรือจึงจำต้องเดินทางกลับมายังเกาะชาวายอีก แต่คราวนี้พวกชาวเกาะคลายความเป็นมิตรลง เราไม่นับถือคุกว่าพระเจ้าอีกต่อไป และคุกจำต้องจัดถาดให้เป็นยามคอยพิทักษ์พวกทวนไปซ่อมแซมเสากระโดงเรือเรโซลูชันอยู่บนหาดทราย ครั้นแล้วชาวเกาะพวกหนึ่งไปแอบขโมยเรือรบลำหนึ่งของเรือเรโซลูชันไป คุกจึงนำถาดสี่หมั่งบนบกเพื่อติดตามเรือรบนั้น ทรัพย์สินนั้นจะจับตัวเจ้าเกาะไว้เป็นประกันจนกว่าจะได้เรือคืนมา ขณะที่เขายืนเฝ้าอยู่กับเจ้าเกาะบนชายหาด ราวหนึ่งชั่วโมงคนหนึ่งพุ่งเราด้วยหอก สองอีกคนหนึ่งตบเราทางเบื้องหลังทำให้คุกตกลงไปไม่ว่า และถึงแก่ความตาย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อ

วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐ ส่วนพวกที่เหลือหนีรอดไปได้ แม้พวกที่เหลือหนีรอดมาได้
ใครจะแก้แค้น แต่ก็ไม่มีใครจะนำกบฏนี้มาหาญของเขาให้พ้นคืนชีพมาได้ เขาจึงพากัน
เดินทางหนีไปทางเหนือออกครึ่งหนึ่ง แต่ก็เป็นครึ่งหนึ่งที่คุกได้ทำนายไว้ คือ ไม่พบช่องทาง
อันใดเลย

ณ ที่คุกกลางชาติกรรมพน ได้มีอนุสาวรีย์สร้างขึ้นไว้เป็นเครื่องหมายระลึกถึงเขา ไม่
มีใครได้ไปกวาดกันแล้ว เกาะฮาวายเป็นดินแดนที่เขาคนพบครั้งแรก เกาะนี้ตั้งอยู่ก
กลางมหาสมุทรแปซิฟิก อันเป็นเส้นเมืองหนึ่งแห่งงานอันยิ่งใหญ่ของเขา ขอดี้เครตีย์
นิวซีแลนด์ เกาะฮาวาย และหมู่เกาะเล็กๆ อีกมากมาย ได้ปรากฏขึ้นในแผนที่ในระหว่าง
ที่คุกทำการเดินเรือครั้งใหญ่ ๆ ของเขา และในระยะเวลาที่อังกฤษส่งผู้เดียวชานานิคัมสัน
ใหญ่ในอเมริกาเหนือไป คุกก็ได้นำดินแดนอันใหญ่อีกผืนหนึ่ง บนหน้าผาตรงข้ามมารดใช้
นักขอนุสาวรีย์ของกบฏคุก

บทที่ ๖

การสำรวจทั่วโลก

ภูมิภาคที่อยู่เหนือเส้นอาร์กติก และได้เส้นอาร์กติกนั้นลงไป เป็นภูมิภาคที่
ประกอบไปด้วยทะเลน้ำแข็ง แต่ได้ตั้งตักหูลูกตา ภายในบริเวณนั้นถึงที่มรดกอยู่บ้างแต่
พืชและสัตว์บางชนิด แตกมียืนอยู่ที่ดี พืชพันธุ์ได้โดยมากก็เป็นพวกไม้พุ่มเตี้ยๆ หญ้า
มอส และดิเซน เท่านั้น ยิ่งไปกว่านี้โลกเขาไปทั้งเหนือและใต้ ความหนาวจัดรุนแรงทำ
ให้พืชไม่ว่าชนิดใด ๆ ขึ้นไม่ได้เลย

อย่างไรก็ตาม ในดินแดนต่าง ๆ โดยรอบบริเวณอาร์กติก เช่น กรีนแลนด์
ไอซ์แลนด์ และบางส่วนของไซบีเรียภาคเหนือ มีมนุษย์อาศัยอยู่ได้บ้าง เพราะความ

หนวดคล้ายความรุนแรงง ผู้คนดำรงชีวิตอยู่ด้วยเมื่อน้ำ นาก ปลา และสัตว์อื่น ๆ ซึ่งใช้เป็นอาหารเครื่องปรุงหมักและนํ้ามัน

กรีนแลนด์ ซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกเอสกิโมนั้น พวกเอสกิโมซึ่งเป็นชาวยุโรปตอนเหนือได้มาสำรวจพบและตั้งถิ่นฐานอยู่ตั้งแต่ราว พ.ศ. ๒๕๐๐ ปี เกาะกรีนแลนด์มีอาณาบริเวณโดยรอบโดยเฉลี่ยแล้วเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก แม้ว่าภาคเหนือของเกาะจะปกคลุมด้วยหิมะและน้ำแข็งตลอดปี แต่ชายฝั่งทางภาคใต้ก็ปลอดจากหิมะและน้ำแข็ง ตั้งแต่เดือนมิถุนายนถึงเดือนกันยายน บนเกาะนี้และตามชายฝั่งทวีปอเมริกาเหนือและไซบีเรีย ในทางด้านการหาสมุทรารึกคึกคัก เป็นที่อยู่ของชาวเอสกิโม อันเป็นชาติที่มั่งคั่ง งามกแบบกระดูกแก้วเป็นโหนด ริมฝั่งปากหนา ผิวเหลืองหรือหน้าแดง ในฤดูร้อนเราอาจพำนักอยู่ในกระท่อม แต่ในฤดูหนาวจะอยู่ในบ้านซึ่งสร้างด้วยหินหรือหน้าแข็ง พวกคนไม่มีวัว ม้า และควารเรนเดียร์ เหมือนกับพวกแถบปี ดัดใจเลี้ยงกัมเพียงสุนัขซึ่งผูกมัดกันเป็นฝูงใช้ลากเลื่อนไปบนน้ำแข็ง

ทั้ง ๆ ที่มีอันตรายอย่างมากมายหลายประการ ในทะเลแถบขั้วโลก อาทิ ความหนาวรุนแรง ความเปลี่ยวเปลี่ยวอ้างว้าง ก้อนน้ำแข็งใหญ่ซึ่งลอยมากกระทบกับเรือที่เคราะห์ร้ายทำให้เรือปลิงลง ส่วนกลางที่เหลือน้อยกอดอาหารตายในบริเวณนั้น แม้จะมีอันตรายปานฉะนี้ ก็หาเป็นเครื่องป้องกันนักสำรวจผู้กล้าหาญให้ลืมเลือนความคิดในการสำรวจเสียไม่ นักสำรวจเหล่านั้นบางคนก็สำรวจเพื่อแสวงหาทางค้าขายใหม่ และบางคนแสวงหาความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และบางคนก็แสวงหาชื่อเสียง แต่จะเป็นในกรณีใดก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าเป็นการกระทำที่ผิดที่ควรเอาชีวิตเข้าแลกทั้งนั้น

ในครั้งกระนั้น เป็นที่เชื่อกันอย่างหนึ่งว่า อาจจะมีการเดินเรือค้าขายผ่านเส้นทางใหม่จากทวีปยุโรปภาคตะวันตก ผ่านทะเลขั้วโลกในทวีปอเมริกาตอนเหนือไปยังมหาสมุทรแปซิฟิก และทางเรือนี้จะเดินกว่าทางเรือซึ่งผ่านแหลมกู๊ดโฮปในทวีปแอฟริกาได้ และแหลมฮอร์นในทวีปอเมริกาใต้เสียอีก ดังนั้นนักเดินเรือที่มั่งคั่งจึงได้ในราว พ.ศ. ๒๒๐๐ นั้น อาทิเช่น คาบอต ฟรอนซิสเซอร์ เดวิด ฮักสัน และบัพเพิน จึงถูกส่งไปเพื่อแสวงหาทางเดินตะวันตกเฉียงเหนือแต่ก็หาเป็นผลสำเร็จไม่ และเรือของคนเหล่านั้นก็ปรากฏอยู่เป็นเรืออาวบาง แม่น้ำบาง เกาะบาง ซึ่งแสดงว่าคนเหล่านั้นได้เคยผ่านไปบนดินแดนนั้น ๆ

ในรอบร้อยปีต่อมา เป็นสมัยของเบห์ริงชาวเดนมาร์ก ซึ่งไปสำรวจภูมิประเทศนั้น และไปตายด้วยโรคโลหิตออกตามไรฟันในช่องแคบซึ่งได้ชื่อตามเราเหมือนกัน

ในครั้งกระนั้นรัฐบาลอังกฤษได้ประกาศให้รางวัลเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ ปอนด์ แก่ผู้สำรวจทางสายผ่านขั้วโลกใต้สำเร็จ จึงมีผู้คนสนใจที่จะทำการสำรวจขึ้นอีก บุคคลสำคัญในการนี้คือ เจอร์ จอห์น แฟรงกลิน ซึ่งออกจากเกาะอังกฤษเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๓๘๘ พร้อมกับเรือสองลำชื่อ อีเรบัส กับ เทอร์เรอร์ (Erebus and Terror) มีคนไปด้วยรวมทั้งสิ้น ๑๓๕ คน แฟรงกลินตั้งใจเดินทางผ่านช่องเคิวอิงไปยังขั้วบัพพื้น แล้วเดินทางมุ่งไปทางตะวันตกต่อไป เขาไปได้ไกลกระทั่งถึงแหลมเมดิวีลด์ แล้วก็ประสบกับมหากาฬ โดยที่ไม่มีผู้ใดทราบข่าวคราว อย่างไรก็ตามได้มีผู้เดินทางไปสืบข่าวคราวของแฟรงกลินหลายครั้ง ก็ได้พบว่าคนเหล่านั้นไปติดค้างอยู่ในท่ามกลางน้ำแข็งนั่นเอง และจากบันทึกเล่มหนึ่ง ซึ่งนายทหารเรือคนหนึ่งบันทึกไว้ และค้นพบในภายหลังปรากฏว่า คณะสำรวจที่เคราะห์ร้ายนั้นได้ไป กระทั่งถึงช่อง แคบแฟรงกลิน ระหว่างแหลมบูเทียกับเกาะปริงซ์-ออฟ-เวลดส์แล้ว เรือก็ติดอยู่ในระหว่างน้ำแข็ง ออกไม่ได้

ทงนกแปลว่าแฟรงกลินได้เดินทางไปกระทั่งจะออกทะเล ซึ่งไปสู่ทวีปอาเซีย ได้อยู่แล้วแต่แฟรงกลินไปถึงแก่กรรมเสียเพราะความลำบากตรากตรำ และกลาฉ้อเรือคนอื่น ๆ ที่เหลืออยู่ได้ตั้งเรือเดินทางมกลมมาสู่แผ่นดินใหญ่ทางใต้ แต่ก็พากันหนาวตายสิ้น

ในปีต่อมา ได้มีนักสำรวจเดินทางออกไปเพื่อค้นคว้าหาแฟรงกลินหลายครั้ง ในที่สุดเขาก็ได้พบเหตุการณ์ดังกล่าวแล้ว และในการพบครั้งหลัง ๆ นี้ ก็ปรากฏว่า ได้เดินทางทางทะเลขั้วโลกเหนือจากช่องเบห์ริงมาสู่ภาคตะวันออกของอเมริกาใต้สำเร็จ เป็นอันว่าหนทางทางนี้ได้มีการสำรวจพบแน่นอน แต่ทว่าเป็นที่เข้าใจกันดีแล้วว่า เป็นหนทางที่ไม่มประโยชน์ในการค้าขาย จึงมีผู้หาทางไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของยุโรป โดยการเดินผ่านทะเลภาคเหนือของยุโรปมาสู่เอเชียอีก โดยหวังว่าหนทางนี้จะเส้นทางที่ดีมาสู่จีนและอินเดียได้เร็วเข้า

หนทางนี้ได้เคยมีผู้พยายามสำรวจมาแล้วตั้งแต่ราว พ.ศ. ๒๓๐๐ เกือบ แต่ก็มีผู้ไปได้ไกลที่สุดเพียงหมู่เกาะลัมปีตงเบอร์เกนเท่านั้น ต่อมาจนกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๔๒๓ การสำรวจเส้นทางนี้จึงเป็นผลสำเร็จ ผู้ที่พบผลสำเร็จในครั้งนี้ได้แก่ บารอน นอร์เดนสกีโฮล์มชาวฟินแลนด์ท่านบารอนผู้ลงเรือชื่อ เวกา (Vega) ออกจากเมืองทรอมโฮในประเทศนอร์เวย์ผ่านไปตามทะเลแถบเหนือประเทศรัสเซีย ไซบีเรีย และมาออกช่องแคบเบริงตรงปลายสุดทวีปเอเชียได้เป็นเวลาลง ๓ ปีเต็มๆ อย่างไรก็ตาม การสำรวจครั้งนี้แม้จะเป็นผลสำเร็จ แต่ก็แสดงให้เห็นว่า ทางนี้ไม่เป็นประโยชน์อันใดต่อการค้าเลย

ถึงแม้ว่าการสำรวจเส้นทางเดินเรือผ่านทวีปอเมริกาเหนือ และยุโรปกับเอเชียภาคเหนือจะบรรลุผลแล้วก็ตาม แต่ก็ยังหาไม่มีผู้ใดได้สำรวจภูมิประเทศโดยรอบขั้วโลกใต้และงานนี้ตกเป็นของนักเดินทางซึ่งเชื่อว่าข้ามทะเลหิมาและนำเส้นทางไปขั้วโลกใต้

การสำรวจขั้วโลกเหนือ

ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๔๓๖ นักสำรวจชาวนอร์เวย์ผู้หนึ่งชื่อ คอคเคอร์นานเด็น (Nansen) ได้ออกจากเมืองออสโล เมื่อเวลารอเรือเพื่อไปสำรวจขั้วโลกเหนือ นานเด็นได้เคยไปขั้วกรีนแลนด์หลายครั้ง และได้ฝึกหัดความเป็นอยู่เช่นเดียวกับพวกเอสกิโม เรือที่ใช้ในการเดินทางครั้งนี้ชื่อ แฟรม (Fram) ซึ่งเขาได้ออกแบบร่างขึ้นเอง คำนวณไว้ของเรือบ่งและลาดลงไปใต้ท้อง เมื่อนำเข้าแข่งเขาแทนที่มันจะบีบเรือเข้ามา มันจะกลบหนูนให้เรือนั้นลอยจนกระทั่งท้องเรือแบนวางอยู่บนน้ำแข็ง

นานเด็นลงเรือผ่านทะเลคารา ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของประเทศรัสเซีย แล้วจึงแล่นเรือต่อไปยังทิศเหนือ เขาคิดจะประดับอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย กินเวลาลง ๓๘ เดือนจึงไปถึง ณ ที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากขั้วโลกเหนือเพียง ๓๓๕ ไมล์

ในวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๓๘ นานเด็นกับเพื่อนคนหนึ่ง ลงจากเรือขึ้นเลื่อนซึ่งเทียมด้วยสุนัขไปสู่ขั้วโลก นำเสบียงไปพอกินได้สามเดือน แม้ว่าพายุหิมะจะพัดมาหนักจนลมพัดมตาไม่ไหว เขาก็บุกบันต่อไป และคงจะลากเลื่อนข้ามรอยแตกกระแหงในทะเลน้ำแข็ง ซึ่งเขาคิดว่าเขายู่ทุกระยะด้วยความยากลำบากที่สุด บางคราวถนัดนอนหลับไปทั้ง ๆ ที่

ฉันจึงลากเลื่อนไป เขารับไปกระทั่งถึงเดือนธันวาคมที่ ๑๖ ของคำ ๓๒ ดิบดีดา ก็พบว่าจะต้องเดินทางต่อไปอีกสองเดือนจึงจะถึงขั้วโลก แต่เสบียงของเราเหลืออยู่เพียงสองสัปดาห์เท่านั้น เราจึงจำต้องเดินทางกลับด้วยความเสียดาย

การเดินทางกลับของนานเดินก็ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เมื่อมาถึงหมู่เกาะที่ชื่อว่า “แผ่นดินของพระเจ้าฟรานซิสโยเซฟ” ทางเหนือของเกาะโนวาเซมปลาดิน นานเดินต้องสร้างกระท่อมด้วยหินพักอยู่เป็นเวลานานถึงเก้าเดือน ค้างชีวิตด้วยเนื้อเมวและนกซึ่งเขายังได้จับกินอยู่ ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๓๙ เขาจึงเดินทางออกมาทางใต้และ เป็นคราวเคราะห์ที่พบกับกองเรือของนักสำรวจดินแดนชาวอังกฤษชื่อแจคสัน นานเดินจึงอาศัยกลับมายังประเทศอังกฤษด้วย ส่วนเรือแฟรมนั้นเมื่อหลุดจากทะเลน้ำแข็งแล้ว ก็กลับมาถึงนอร์เวย์โดยสวัสดิภาพ

งานสำรวจขั้วโลกเห็นขึ้น หลังจากนักสำรวจผู้มีหัวหาญได้คือผู้มาโดยปราศจากผลแต่กลับตกเป็นงานของ โรเบิร์ต เอดวิน เบียร์ ซึ่งได้ดำเนินการต่อไปจนบรรลุผลสำเร็จ เบียร์ได้บันทึกชีวิตของเขาให้แก่การสำรวจภูมิประเทศแบบอาร์คิกที่เขาได้ใช้เวลาหลายปี กระทั่งสามารถสมัครกับชาวเอตทิโมได้เป็นจำนวนมาก แต่เขาก็จำต้องกลับแล้วกลับอีกหลายครั้งหลายคราโดยที่ไปถึงขั้วโลกเห็นยังไม่ได้

ในปี พ.ศ. ๑๔๕๓ เบียร์ได้ตกลงใจว่าจะกระทำความพยายามอีกครั้งหนึ่ง เขาเดินทางไปด้วยเรือชื่อ โรสเวดต์ ถึงเกาะแห่งหนึ่งชื่อ กราฟต์แลนด์ อันอยู่ทางฝั่งตะวันตกของกรีนแลนด์พักพิงอย่างเขาฤดูหนาว เขาทั้งเรือของเขาไว้ที่แหลมโคดัมเบย์แหลมเหนือสุดของเกาะกรานต์ แล้วตัวเขาเองกับพรรคพวกอีกสองสามคน ก็เดินทางไปบนทะเลน้ำแข็ง เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๔๕๓ ในปลายเดือนนั้นเอง พอเสบียงหมดลง เบียร์ก็ถึงพรรคพวกกลับและเดินทางต่อไปพร้อมกับคนใช้ชาวโนโรคนหนึ่ง กับชาวเอตทิโม ๔ คน

บุคคลคณะนั้นมุ่งเข้าไปบนที่ราบซึ่งหนาวเย็นอย่างขมขื่น จนกระทั่งถึงวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๕๒ เขาก็บรรลุถึงเดือนที่ ๕๐ ของคำเห็นคือขั้วขั้วโลกเหนือได้เป็นผลสำเร็จ เขาพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามสัปดาห์ เขาธงชาติอเมริกันกับธงไว้เป็นเครื่องหมายแล้ว เขาก็เดินทางกลับด้วยความลำบากเล็กน้อยเท่านั้น

การพบขั้วโลกเหนือของเบียร์ ได้นำไปสู่สมัยแห่งการสำรวจทางวิทยาการ
เพิ่มขนออกหลายต่อหลายครั้ง เช่นการสำรวจกระแสน้ำ การสำรวจเกาะกรีนแลนด์ เป็นต้น

การสำรวจขั้วโลกใต้

เมื่อการสำรวจขั้วโลกเหนือสำเร็จดังต่อไปนี้ จึงมีผู้คิดค้นหาขั้วโลกใต้ต่อไป
ภูมิประเทศโดยรอบขั้วโลกใต้ นั้น ได้ชื่อว่า อันตาร์กติกา หรือทวีปอันตาร์กติกา
มีเนื้อที่ปริมาณรวมกันเท่า ๆ กับทวีปออสเตรเลีย และมีภูเขาไฟ ๒ ลูก ชื่ออีเรบัสกับเทอเร
ภูเขาไฟอีเรบัสนั้นสูงถึง ๓๓,๐๐๐ ฟุต

ในราว ค.ศ. ๑๘๐๐ เคซ รัฐบาลอังกฤษได้ส่ง กัปตัน โรเบิร์ต สกอตต์
ไปสำรวจดินแดนขั้วโลกใต้ ๒ ครั้ง ครั้งมาในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๕๐ นายเรือโท
แธกเกิลตัน ชาวไอริชซึ่งเคยทำหน้าที่อยู่กับกัปตันสกอตต์ ได้เดินทางออกจากเกาะนิวซี-
แลนด์ด้วยเรือหาปลาขนาดเล็ก ๆ ชื่อ นิมรอด และเดินทางไปทางใต้จนถึงวิกตอเรียแลนด์
ซึ่งอยู่ภายในแผ่นดินอันตาร์กติกา แธกเกิลตันทั้งเรือได้ทางตะวันออกเฉียงใต้ของภูเขาไฟอีเรบัส
แล้วเขาก็กับส่งหายอีกสามคน ก็เดินทางลงไปทางใต้ยิ่งกว่าที่ผู้ใดจะเคยไปถึง กระทั่งอยู่ใน
ระยะอีก ๘๘ ไมล์เท่านั้นก็จะถึงขั้วโลกใต้ แต่เขาก็จำต้องกลับด้วยความเสียดาย เพราะ
เสบียงหมดลง แธกเกิลตันได้รับบรรดาศักดิ์จากความสำเร็จของเขาในการเดินทางคราวนี้

ในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๔ กัปตัน โรอัลด์ อามุนด์เซิน (Roald Aamund-
sen) ชาวนอร์เวย์ ได้เริ่มออกเดินทางเพื่อไปถึงขั้วโลกใต้ แต่ประมาณระยะเวลา
นั้นเอง กัปตันสกอตต์ ชาวอังกฤษก็ได้เดินทางไปเพื่อไปบนขั้วโลกใต้เช่นเดียวกัน
อามุนด์เซินพักแรมฤดูหนาวในแหลมแมคเมอร์โด แล้วเขาก็เริ่มเดินทางไปทางใต้เมื่อเดือน
ตุลาคม ๒๔๕๔ พร้อมกับด้วยคน ๘ คน เดือน ๗ เดือน กับสุนัข ๘๐ ตัว เขายังนำปืน
ทะเลนาแซงกันไปหลายครั้งหลายครา เขาก็ได้พบทวีปเขาเคย ๆ ทิวหนึ่ง ที่เขาให้ชื่อว่า
ทิวเขาคันมอด

อามุนด์เซินเดินทางไปถึงตะวันออกไกลยิ่งกว่า แธกเกิลตัน และในวันที่ ๑๔
ธันวาคมกับนั้นถึงเส้นรุ้งที่ ๘๐ องศาใต้ หรือขั้วขั้วโลกใต้ อามุนด์เซินเขาส่งนอร์เวย์

ปักไว้นั้น ทนหนาววันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๕๔ ที่ราบสูงซึ่งสูงถึง ๓๐,๕๐๐ ฟุต อันเป็นที่ตั้ง
ของทวีปโลกโคไนน์ อดัมสันได้ชื่อว่า ที่ราบสูงพระเจ้าฮาโกนที่ ๗ (King Hagon VII
Plateau) ขณะเดียวกันกับคนสก็อตก็ได้ทั้งคนของเขาไว้นั้น ที่แห่งหนึ่ง แล้วตัวเขา
เองกับสหายอีก ๔ คน ก็เดินทางด้วยเท้ามุ่งตรงไปยังทวีปโลกโคไนน์ด้วย แต่เขาไปถึง ณ
ที่นั้น เมื่อวันที่ ๓๘ มกราคม ๒๔๕๕ ภายหลังอดัมสัน ๓๓ วันเท่านั้น สก็อตรู้สึก
เฉื่อยใจเป็นอันมาก มีหน้าทำการเดินทาง ของเขายังประสพโรคร้าย คนที่ล้มตายเป็น
ประกอบกับอากาศหนาวจัด จึงล้มตายทีละคน เรื่องราวของกับคนสก็อตก็ปรากฏแก่ตาโลก
เมื่อมีผู้ไปสำรวจพบซากศพเขาในภายหลัง และได้นำสุมุกบนที่ถนนมาพิมพ์ขึ้น อย่างไร
ก็ตาม แม้กับคนสก็อตจะมีชื่อไปลงชื่อโลกโคไนน์คนแรก แต่วีรกรรมของเขายัง
ปรากฏอยู่เป็นเกียรติแก่ชาวอังกฤษมาจนทุกวันนี้

หลังจากการสำรวจครั้งแล้วก็ได้มีการสำรวจภูมิประเทศต่าง ๆ อีกหลายครั้ง
การสำรวจครั้งที่สำคัญก็คือการสำรวจของนายนาวาเฮกเบิร์ต (Admiral Byrd) แห่งสหรัฐ
อเมริกาในปี พ.ศ. ๒๔๖๘ เฮกเบิร์ตได้ทำการบินโดยไม่หยุดพักเป็นระยะทาง ๓,๒๐๐ ไมล์จาก
ดัลลัสเบย์เร็นไปยังทวีปโลกโคไนน์ แล้วก็บินกลับ เขาหยุดทำการบินอยู่เหนือทวีปโลกโคไนน์
เป็นเวลาเพียง ๑๕ นาที แล้วก็บินกลับภายในเวลา ๑๖ ชั่วโมง

ต่อมาอีก ๓ วัน เรือเหาะของฮิตาดี ชื่อ นอร์จ (Norge) ได้บินออกจากกรุง
โรม ไปแวะที่ฮอดโดเพอร์กับอดัมสัน ซึ่งเป็นหัวหน้าในการนี้ และบินข้ามทวีปโลกโคไนน์
มายังฮอดโดเพอร์ในอเมริกาเหนือ

ต่อมาอีก ๓ ปี นาวาเฮกเบิร์ตได้ทำการบินไปยังทวีปโลกโคไนน์ลงสำเร็จอีก
และได้ทำการสำรวจฝั่งของทวีปแอนตาร์กติกาตลอด และได้มีผู้ขึ้นเรือเครื่องบินทำการสำรวจ
ตามอีกหลายครั้ง

ตัวอย่างของการสำรวจโดยอากาศยานที่นำสนใจครั้งหนึ่ง ก็คือการสำรวจของ
เฮนรีเวสต์โดยคณะฮิตาดี เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๗๖ นักบินซึ่งก็ถูกได้บินข้ามยอด

เขาค้นผู้สูงสุดในโลกถึงสองครั้ง เป็นชัยชนะซึ่งผู้ทำการบินบ้ายขึ้นไปหาได้บนลูกลำเรือ
มาแต่ก่อนไม่

การสำรวจภูมิประเทศทั่วโลกนั้น แต่เดิมเป็นการสำรวจทางวิชาการเท่านั้น มิ
ได้มุ่งหวังทางเศรษฐกิจ แต่ต่อมาในสมัยหลังสงครามนี้ ได้มีการสำรวจอีกหลายครั้ง
และดินแดนของโลกเกิดมีความสำคัญขึ้นโดยที่เชื่อกันว่าในภูมิประเทศนั้น จะอุดมสมบูรณ์
ไปด้วยแร่ ยะหร่าย ซึ่งนำมาใช้ประกอบการสร้างระเบิดปรมาณู ซึ่งเป็นอาวุธที่
อันตรายยิ่งนัก

วันกำหนดส่ง

14 เม.ย. 2504

25 พ.ค. 2504

30 มิ.ย. 2504

1-10 ก.ค. 2504

26 ส.ค. 2504

2-10 ส.ค. 2504

24.9.2504

2.10.2504

10.10.2504

เลขเรียกหนังสือ 900
Call No. ๑

ห้องสมุดกระทรวงศึกษาธิการ
ชื่อผู้แต่ง Author ๑๖๖๓

๑๐๐

๑.

(๑.๒) ๑.๒.๑

1749

